

Latvijas Nacionālās frontes LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Juriste: “Tev var piešūt jebko...”

Saruna ar juristi **Ievu Branti**

Latvija – policejiska valsts?

DDD: *Pēc piketa pie Krievijas vēstniecības jūs publiski izteicāties, ka Latvija ir kļuvusi par policejisku valsti. Kāpēc tik skarbi?*

Ieva Brante: Ziniet, sākumā es gribēju teikt, ka mums tāda veidojas, bet tad padomāju: vai tiešām tas ir tikai process – varbūt Latvija jau ir policejiska valsts?

nelikumīgus, loģiskus un neloģiskus rīkojumus. Es viņus sauktu par Ušakova suņiem, arī tautā tā viņi tiek dēvēti. Starp citu, Rēzeknē, kur valda “Saskaņas centrs”, pašvaldības policija vispār ir likvidēta, tur tādas vairs nav.

Tie ir zināmi signāli, bet todien, kad notika pikets pie Krievijas vēstniecības Ukrainas atbalstam, un Valsts policija, nevis Pašvaldības policija, rīkojās tā, kā tā rīkojās, sajūta bija

Pieļauju, ka, piemēram, 9.maijā cilvēki ies pie uzvarekļa kaut ko nolikt, tad nu pamatots jautājums, vai šos pārkāpējus, piegružotājus, vedīs prom ar autobusiem?

DDD: *Kas par to liecina?*
I.B.: Nav noslēpums, ka Pašvaldības policija, piemēram, Rīgā, pieder atsevišķam cilvēkam, atsevišķai partijai, un šie policisti pilda likumīgus,

gluži sirreāla. Es sapratu, ka būtībā tev var “piešūt” jebko – tu vari iet pa ielu, un, kā jau rakstīju interneta blogā, policists izdomā, ka tev izkrita papīrs, un viņš pasaka: “Pacel!”

Bet, ja tu nepaņemsi, viņš tevi aiztur – viņam ir tādas tiesības, jo tu nepaklausīji viņa “likumīgajai prasībai”.

DDD: *Cik saprotu, runa ir par TV3 žurnālista aizturēšanu, kad viņš atteicās*

pacelt nelielu plakātiņu, kuru filmēja. Vai tad tā bija likumīga prasība – pacelt papīru, kuru šis cilvēks nav nometis?

Turpinājums 4. lpp.

“SARUNAS AR UKRAINAS KARAVĪRIEM”

Latvijas slimnīcās ārstējas vairāki ievainotie karavīri no Ukrainas. Viņi ir intelligenti, izglītoti vīri, kuru dzīves plūdumā ir ienācis negaidīts karš. Viņu sirdis silda mīlestība pret Ukrainu, dedzīga vēlēšanās un gatavība aizstāvēt savu valsti. Tiekoties un runājoties ar šiem karavīriem, raisās pārdomas, cik gatavi esam mēs paši, latvieši? Cik bīstama ir Latvijā mītošā piektā kolonna, kas raugās uz Krievijas pusi un klaigā: “Rossija, Rossi-ja!”? Cik bīstami ir valsts varas un pārvaldes struktūrās esošie redzami un neredzami ienaidnieki?

Laikraksts “DDD” saviem lasītājiem piedāvā jaunu interviju ciklu – “Sarunas ar Ukrainas karavīriem”.

Karavīru uzvārdi netiks minēti, arī viņu fotogrāfijas netiks publicētas, jo tāda ir mūsu vienošanās. Vairums no viņiem pēc ievainojumu sadziedēšanas vēlas atgriezties karā, lai turpinātu cīņu par savas Dzimtenes brīvību.

Ciklu “Sarunas ar Ukrainas karavīriem” iesākam ar Andreja stāstīto. Andrejam ir aptuveni četrdesmit gadi, viņš ir precējies, pēc profesijas advokāts. 2014. gada vasarā Ukrainas armijā Andrejs pieteicās brīvprātīgi un pēc diviem mēnešiem kaujas laikā guva smagu ievainojumu kājā. Interesanti, ka Andrejs ir nevis ukraiņis, bet Ukrainas krievis.

PATRIOTISMA BŪTĪBA VISĀM TAUTĀM IR VIENA

Saruna ar Andreju – Ukrainas karavīru

**PAR DZEGUZES
BĒRNIEM**

DDD: *Latvijā atrodas milzīga Krievijas piektā kolonna – krievi un pār-*

krievojušies svešautieši, kuri jūtas piederīgi Krievijai un nemīl latviešus. Arī jūs esat krievs, taču vienā ierindā ar ukraiņiem aizstāvat Ukrainu un esat gatavs pat dzīvību atdot par

savu Dzimteni Ukrainu. Manuprāt, tādu krievu kā jūs Latvijā būtu ar uguni jāmeklē, jo vairums Krievijas uzbrukuma gadījumā šautu mums, latviešiem, mugurā... Viņi atbalsta

arī Krievijas uzbrukumu Ukrainai. Ko mums ar viņiem darīt?

Andrejs: Godīgi pateikt?

Turpinājums 6. lpp.

Šajā numurā lasiet!

EDKP&Co – žīdu īpašumu sagrābšanas shēmotāji

Saruna ar Saeimas deputātu **Edvīnu Šnori**

→ 3. lpp.

TAUTAS MEDIJI

Aivars Garda – “AIZLIEGTAIS CILVĒKS”

→ 2. lpp.

PROTOKOLI darbojas pilnā sparā...

Saruna ar vēsturnieku **Agri Dzeni**

→ 5. lpp.

TAUTAS VĒLĒTS PREZIDENTS?

Biruta Gereiša

Liepājā

2006. gada 15. novembrī “Latvijas Avīzē” bija publicēta intervija ar advokātu, rakstnieku un publicistu Andri Grūtupu. Grūtups stāsta arī par sarunu ar čēkas ģenerāli.

Citēju fragmentu no šīs intervijas: “... kādu stundu izvaicāju viņu [ģenerāli] par mani interesējošiem jautājumiem. [...] ...tad viņš man ne no šā, ne no tā sāka stāstīt par Valsts prezidenti – kā darbojušies un cik bieža ir šī lieta... arī akadēmiķis Vilis Samsons diļdomīgi izteicās, kad Vairu Viķi-Freibergu apstiprināja. Žurnāla “Rīgas Laiks” novembra numurā var izlasīt gleznotāja Staprāna viedokli par šo jautājumu. Prezidente taču varēja sabiedrībai pastāstīt, kā tad tur īsti bijis. Par prezidentes rīcību, trešo reizi atdodot Saeimai tās pieņemto likumprojektu (VDK dokumentu atslepenošana)..., uzdrošinot apgalvot, ka šāda rīcība ir ļoti tuvu tiesiskam nihilismam.”

Šo fragmentu citēju tāpēc, ka mūsu valstī vēl ir cilvēki, kuri kritiski nespēj novērtēt V.V.-F. darbību. Ir tādi, kuri publiskā telpā pauž uzskatu, ka viņa varot būt Latvijas glābēja, un viņas priekšā jākrit ceļos un jālūdz atgriezties valsts vadītājas postenī(?!).

Tas tikai parāda, cik politiski neizglītoti ir mūsu tautieši, un atļaut tautai izvēlē Valsts prezidentu ir pāragri.

TAUTAS MEDIJI

Turpinājums no iepriekšējā numura

/Saruna notika aptuveni pirms gada/

Jānis Karāns: Vai “Maximas” traģēdija, kad pieprasa demisijas Utt. varētu būt kāds atspēriena punkts uz pārmaiņām? Zinām, ka rudenī būs vēlēšanas un atkal visi skries un metīs lapiņas, cerot uz labāku nākotni. Vai tas varētu būt kaut kādas pārmaiņas sākums?

Aivars Gardas: Domāju, ka nē. “Maxima”, salīdzinot ar nelaimēm, kas notiek pasaulē, piemēram, Fukusimas traģēdija, kad aizgāja bojā daudzi, vai kad ASV visu Jaunorleānas štatu izpostīja orkāns, nav tik ļoti īpaša. Pēc tādiem

gadījumiem valstīm būtu jāizdara pareizie secinājumi, ka ir jāmaina tikumiskais sabiedrības modelis – jāsāk dzīvot pēc citiem kritērijiem. Bet, ko cilvēki, piemēram, pēc Fukusimas traģēdijas atskārta? Augstāks dambis jāuzceļ! Jaunorleānas štats vēl tagad ir izpostīts.

Tātad, kamēr cilvēce nenonāks pie apziņas, ka kaut kas ir jāmaina citā līmenī, nekas labs nebūs – arī šeit nekas nebūs. Arī viens cilvēks, ja aiziet bojā, ir traģēdija; “Maximā” bojā aizgāja 54 cilvēki – arī, protams, ir traģēdija, bet no šīs traģēdijas Valsts prezidentam būtu ļoti grūti izdarīt secinājumus, ka, piemēram, jāatsakās no homoseksuālisma propagandas, jāatsakās no eiro,

Aivars Gardas – “AIZLIEGTAIS CILVĒKS”

Jāņa Karāna un Aivara Gardas saruna raidījumā “Aizliegtie cilvēki”

jāatsakās no aizņemšanās no Valūtas fonda Utt., Utt. Viņš tagad redz tikai to, ka tur tās sijas ir vainīgas...

J.K.: *Ka jāuzlabo būvniecība, neviss viss tas, ko jūs nosaucāt. Man arī un maniem domubiedriem tā šķita liela nelaime – 54 cilvēki gāja bojā, bet tajā pašā laikā ikdienā karadarbības rezultātā... un 11 tūkstoši bērnu gājuši bojā Sīrijas konflikta laikā, bet cilvēkiem nesāp. Vai tas nav jocīgi, ka mūsu vietējā sāpe ir tik ļoti liela, bet nesam gatavi just līdzjūtību par citiem pasaulē?*

A.G.: Es pilnīgi piekritu jums – tā ir tāda liekulība no mūsu puses, turklāt liela. 11 tūkstošus bērnu it kā var neievērot, bet, ja aiziet bojā 54 cilvēki pie mums, tas jau ir daudz. Protams, katra valsts vispirms interesējas par saviem pilsoņiem. Ja mums uzreiz aizietu bojā 11 tūkstoši bērnu, tā būtu tāda traģēdija, ko man pat grūti iedomāties.

VALDĪBA ZEM TUPELES

Jānis Karāns: Jautājums, vai šī valsts strādā mūsu labā? Domāju, dau-

dzi pateiks – nē. Bet, vai mūsu valdība strādā pēc savas brīvas gribas? Kā jums šķiet, vai ir kāds, kas kontrolē no augšas, kas saka, ko un kā darīt, vai valdība ir zem tupeles?

Aivars Gardas: Es domāju, ka ir kāds, kas saka, kā ir jādara, un valdība ir zem tupeles. Katrā gadījumā tie – pasaules varenie, kuri saka priekšā, kas un kā jādara, – tie jau, protams, atlasa tādus cilvēkus (kā, piemēsim, Dombrovskis, prezidents Bērziņš, Vaira Vīķe-Freiberga), kuriem jau tāpat tā prātīga nav. Viņiem centības ir vairāk nekā prāta. Un tāds cilvēks var izdarīt ļoti daudz nelaimju.

Skaidrs, ka mūsu valdība nemaz nevar atteikties no eiro ieviešanas, jo tie, kas saka priekšā, kā ir jādara, pateiks – tevi rīt nošausu, ja neklausīsi... “Cionas gudro protokolu” ir skaidri teikts, ka mēs (t.i. viņi, kas tos protokolus rakstījuši) izvīrām augstos amatos tikai tādus, pret kuriem ir kaut kādi kompromitējoši materiāli. Tātad tīru cilvēku nemaz neievēlēs nevienā amatā. Esam dzirdējuši, ka Dombrovskim ir kaut kādi kredīti. Ja viņš būtu godīgs un atteiktos ieviest eiro, ar viņu vienkārši kaut kas notiktu – varbūt tāpat kā ar Kenediju.

J.K.: *Ja skatāmies globālos mērogos, ir ļoti daudz teoriju, ka lielo valstu līderi – tas pats Obama, Angela Merkele, par kuriem visiem liekas, ka viņi jau diktē to pasaules politiku, – būtībā ir tikai lelles. Kāds tad tie var būt vēl jautājums par Latvijas valdību? Vai mēs viņus esam ievēlājuši, un viņi strādā pēc savas brīvas gribas – tas tad ir jautājums? Vidējs latvietis, kas strādā, vakaros nāk mājās, paskatās televizoru, ziņas, hokeju pārraidi, par šādiem jautājumiem īpaši nedomā, pāris gados reizi iemet lapiņu urnā un uzskata, ka ir izdarījis savu pilsoņa pienākumu. Vai šādu cilvēku kopums, sabiedrība, ir pelnījis ko labāku – tādas pārmaiņas par ko runājam?*

A.G.: Mēs arī sev esam daudzreiz šo jautājumu uzdevuši – kālab mēs izdodam avīzi “DDD”? Tāds cilvēks, kādu jūs formulējāt, kam ir tik zemas intereses, neatkarīgu Latvijas valsti nav pelnījis. Tādu latviešu, kas ir pelnījuši neatkarīgu valsti, diemžēl ir ļoti maz. Reti kurš būtu gatavs iet cīņā par savu valsti, ja tās deļ būtu jāatdod dzīvība.

Vai tad armijā tie ģenerāļi visi ir stulbeņi, ka viņi izliekas neredzam, ka ārējā ienaidnieka spē-

ki (piektā kolonna) bradā mūsu zemi? Armija nemaz nemāca šo piekto kolonu padzīt, armija māca, ka uzbruks kaut kāds tur mistisks krievu iebrukums. Kāpēc lai krievi iebruktu, ja šeit jau ir pietiekoši viņu

A.G.: Kādreiz tā šķiet, ka viss ir pilnīgi bezcerīgi. Bet atkal, ieraugot tādus cilvēkus kā jūs un vēl citus, nāk prātā teiktais, ka viena svētā deļ tiek izglābta visa pilsēta. Mēs tomēr esam pietiekoši daudz.

Domāšana ir jāievirza taisnīguma virzienā. Mums ir jāpastāv uz to, ka pret mūsu tautu bija veikta netaisnība, un tādēļ ir jāatjauno taisnīgums. Un stingri uz to ir jāpastāv!

kolonistu? Es secinu, ka tādi glēvi latvieši nav pelnījuši savu valsti.

TAD TAISNĪBA UN GAISMA UZVARĒS!

Jānis Karāns: Runājot par kolonistiem. Vai sadalīšana – latviešu nacionālās partijas un “Saskaņas centrs”, kas it kā pārstāv krievu partiju; latvieši, kā mēs te noskaidrojām, kuri varbūt nemaz nav pelnījuši neko labu, un šie krievvalodīgie – vai šī sadalīšana nenāk sabiedrībai par sliktu?

Aivars Gardas: Ja mēs atdalām latviešus no okupantiem un godīgus latviešus no kangariem, tā ir ļoti laba darbība, jo arī Bibelē ir teikts, ka avis ir jāatdala no āžiem, vai tumšās avis no gaišajām – apmēram, tā. Mūsu varai ir labi, ja pastāvētu tagadējā kangaru valdība – tai nepatik tādi kā mēs, tādus viņi sauc par “ekstrēmistiem”.

J.K.: *Vai nevarētu būt tā, ka šī sadalīšana viņiem ir izdevīga? Arī citām varām ir izdevīgi, ka ne tikai Latvijā, bet arī pasaulē notiek ne tikai nacionālā, bet arī ekonomiskā sadalīšana, un ir liela starpība starp nabagajiem un bagātajiem.*

A.G.: Uz to tiek virzīta visu to cilvēku politika, kuri slepeni visu nosaka. Tagad bagātākie kļūst bagātāki, nabagie nabagāki, stulbie kļūst vēl stulbāki, un gudrie kļūst gudrāki. Tagad ir tāda tendence.

J.K.: *Vai jūs ticat latviešiem kā nācijai, kā tautai, vai redzat kaut kādu gaismu tunēļa galā? Vai kādreiz kaut kas mainīsies, kaut kas notiks un kādos apstākļos tas varētu notikt? Vai brīžiem nerodas tāda kā nolemtības sajūta, ka būs tikai pilnīga nerēķināšanās ar tautas iespējamo viedokli?*

Avīzi mēs izdodam, apmēram, līdz 3000 eksemplāru, bet izlasa, kā plānojam, pa kādiem pieciem iedodot cits citam. Un tie, kas lasa, ir mūsu domubiedri, kas atzīst visu, ko es tagad stāstu. Un tas tomēr mūsu mazajai Latvijai ir daudz. Mēs gribētu, protams, lai būtu 200 000 tādu, kas atbalsta. Un, ja būtu šie 200 000, tad uz to, ko jūs man tagad jautājat, es atbildētu: jā, viss ir iespējams – un jau rīt uz pusdienas laiku. Bet tagad, kamēr tas tā nav, diemžēl ir jāgaida tas astroloģiskais stāvoklis, kad sastāsies planētas un notiks vecās pasaules nomaīņa pret Jauno Pasauli.

J.K.: *Kaut kādas izmaiņas šobrīd bez asinsizliešanas nav iespējamas, bet ko, jūsuprāt, katrs tomēr var darīt, lai mainītu visu uz labo pusi?*

A.G.: Tas, ko darāt jūs, ko darām mēs, ko dara mūsu lasītāji, ko darīs jūsu filmas skatītāji, liks noteikti domāt – domāt tajā virzienā, kurā domājam mēs, izdodot avīzi, veidojot filmu, domājot, lai skatītāji tāpat domā. Un šīs domas ir materiālas, kas aiziet Izplatījumā, attīrot Izplatījumu, un tāda veidā pietuvina to mirkli, par kuru teicu, ka veco pasauli nomainīs Jaunā Pasaule.

J.K.: *Tad vispār būtu jāteic, ka ir jāveicina domāšana, un domāšana tieši šajā virzienā?*

A.G.: Domāšana ir jāievirza taisnīguma virzienā. Mums ir jāpastāv uz to, ka pret mūsu tautu bija veikta netaisnība, un tādēļ ir jāatjauno taisnīgums. Un stingri uz to ir jāpastāv! Ja stingri stāvēsim, kaut četri cilvēki, jau tas būs labi.

J.K.: *Paldies par sarunu! Bija prieks dzirdēt līdzīgas domas. Es domāju, ka noteikti agrāk vai vēlāk pienāks brīdis, kad pienāks mūsu laiks, vai arī mūsu bērnu laiks, kad taisnīgums un gaisma uzvarēs.*

VĒSTULE

PAR ŽĪDIEM, EBREJIEM UN ĪPAŠUMIEM

Labdien!

Paldies Jums par interviju “Aizliegtie cilvēki”. Man šķiet, pašlaik ir brīdis, ka nacionālās idejas tautā atkal sāk palikt populāras. Ebreju īpašumu restitūcijas jautājums un Ukraina ir satraukusi daudzus. Pašreiz Jūs klausīsies vairāk.

Gribēju uzrakstīt kādu domu par ebrejiem. Varbūt kādam noder.

“Žīds” ir fonētisks pārneseums latviešu valodā no franču valodas, kur to izrunā kā *žiff* (*juifs*), vai angļu, kur izrunā kā *džū* (*jew*). Tas, ka latviski tiek prasīts lietot “ebrejs”, kas ir tiešs pārneseums no krievu literārās valodas, ir dumji. Krievijā vārds “žīds” (*жид*) arī bija ieviesies no franču valodas, tāpēc ka krievu aristokrātijā franču valodu lietoja gandrīz kā otru dzimto. Pēc revolūcijas tika izskausts viss aristokrātiskais, un, iespējams, tā parādījās prasība lietot “ebrejs”. Vai prasība Latvijā pēc “ebrejs” ir tāpēc, ka pie mums ir maz pirmskara žīdu pēcteči, un to vietā sabrauca Krievijas ebreji?

Ja vārds “žīds” ir kaut kas šai tautai aizskarošs, tad varbūt ir vietā pieprasīt, lai angļi un franči arī lieto vārdu “ebrejs”!

No ebrejiem, kas sastāvēja šajās organizācijās, kurām piederēja pieprasītie īpašumi un kuri toreiz sevi dēvēja par žīdiem, pāri palika ap 2%. Pēc tam šīs organizācijas pēc kara izveidoja faktiski no jauna, un izveidotāji bija iebrāucēji, kas sevi dēvēja par ebrejiem. Šie ebreji – iebrāucēji – iesākumā piedalījās vietējo iedzīvotāju represiju organizēšanā, un no

tām ciest dabūja arī vēl izdzīvojušie žīdi. Tagad šie iebrāucēji, kuriem ir visai maz sakara ar šeit iepriekš dzīvojušiem organizāciju dalībniekiem, grib sev pievākt no pirmskara vienas Latvijas tautas daļas mantu! Tad jau Latvijas valsts ir daudz likumīgāka pēctece un mantiniece nekā šie iebrāucēji pēcteči, kas šeit realizēja citas valsts varu.

Kā zināms ebreji (žīdi) entniski pārsāv dažādas grupas, kuras vieno tikai reliģija, un reliģijas valoda un šie ebreju iebrāucēji, kas tagad pretendē uz mantu, ir no citas etniskās grupas, kas *jidiš* nelieto un nelietoja kā Latvijas žīdi, kā viņi toreiz sevi dēvēja.

Un vēl. Kā zināms mums ir ticības brīvība – ja es izvēlēšos nomainīt ticību uz jūdaismu un tā faktiski kļūšu ebrejs, vai es arī varētu pretendēt uz šo īpašumu daļu? Ja reiz bildē Dombrovskis ir redzēts ar kipu, un, kā zināms, viņš ir latvietis, varbūt būtu vērts to tēmu attīstīt un apspriest Saeimā ideju, ka mēs visi kā kristieši bišķīt esam arī ebreji, un tātad šī manta pienākas mūsu organizācijai – Latvijas valstij!

Kā jau intervijā teicāt, lielākā daļa latviešu atbalsta tās vienkāršās patiesības, ko Jūs sakāt. Es arī pie tiem piederu, lai gan dažos jautājumos man ir cits viedoklis – par garīgajām tēmām.

Vēl. Nevarēju Jūs atrast portālā “Draugiem.lv” un labprāt būtu Jūsu draugs.

Vēlu Jums veiksmi un izturību. Vēreiz paldies!

Ar cieņu,
Alberts Magone

EDKP&Co – žīdu īpašumu sagrābšanas shēmotāji

Saruna ar Saeimas deputātu **Edvīnu Šnori**

“IETEKMĪGO ĀRVALSTU DRAUGU” LOBIJS LATVIJĀ

DDD: 29. janvārī *Saeima* balsoja par *Ārlietu ministrijas ierosinātajiem grozījumiem Civillikumā, nosakot, ka Latvijas Ebreju draudžu un kopienu padoņi (EDKP), ko vada Arkādij Suharenko, tiktu atdoti pieci īpašumi Rīgā, Jūrmalā un Kandavā. Vai varam uzskatīt, ka pirms gadiem noraidītais žīdiem atņemto īpašumu kompensācijas process ir atkal sācies?*

Edvīns Šnore: Jā, tā tas ir.

DDD: Tēlaini izsakoties, toreiz 32 miljonu latu kompensāciju prasītāji pa durvīm iekšā netika, tad tagad mēģina ielīst pa logu.

E.Š.: Tas ir jau iepriekš uzsāktā procesa turpinājums.

DDD: Kāpēc šos likuma grozījumus tagad virza Ārlietu, nevis Tieslietu ministrija? **E.Š.:** Tas ir jāprasa tiem, kas virza. Es jau diskusijā Latvijas Radio teicu, ka man nav saprotams, kāpēc mēs dialogu ar mūsu vietējo ebreju kopienu risinām ar Ārlietu ministrijas starpniecību. Manuprāt, tas ne tikai nav pareizi, bet savā ziņā arī bīstami. Mums šeit ir bijusi vēsturiska žīdu kopiena pirms kara, kas bija organiska Latvijas sabiedrības sastāvdaļa. Tagad par šīs kopienas mantiniekiem uzdodas Latvijas Ebreju draudžu un kopienu padoņi, kura caur Ārlietu ministriju, caur Saeimas Ārlietu komisiju un vēl caur kaut kādiem ārvalstu pārstāvjiem prasa pirmskara žīdu īpašumus.

DDD: LTV1 raidījumā “Sastrēgumstunda” deputāts Ingmārs Līdaka izru-

nājās, ka žīdiem jāatdod īpašumi, jo viņiem ir ietekmīgi draugi. Varbūt šo ietekmīgo ārvalstu draugu dēļ jautājumu par žīdu īpašumiem risina Ārlietu ministrija?

E.Š.: Acīmredzot to tas arī izskaidro. Es arī skatījos jūsu pieminēto raidījumu, un Līdakas kungam tika arī uzdots konkrēts jautājums, kas tad tie ir par ietekmīgiem draugiem. Viņš neatklāja ietekmīgo draugu vārdus.

Interesanti papētīt, kas patiesībā ir EDKP. Viens no tās dibinātājiem ir Arkādij Suharenko – krievvalodīgais, kurš nemaz nemāk latviešu valodu. Vai viņš vispār spētu sarunāties ar pirmskara Latvijas žīdiem, par kuru īpašumiem tagad ir runa? Tas ir viens.

Otrs, mēs zinām, ka Suharenko ir līdzīpašnieks “Rietumu Bankā”, kas ir tikpat saistīta ar Krieviju visā savā biznesā, ja ne vēl vairāk, kā “Parex banka”, kura aktīvi iestājās par nekustāmā īpašuma uzturēšanās atļauju tirdzniecību, kas nenoliedzami rada nestabilitāti mūsu valstī, vairojot šeit krievvalodīgos Krievijas pilsoņus u.tml. Ja ir runa, ka no ārvalstīm nāk kaut kāds spiediens, tad man nav pilnībā skaidrs, par kurām valstīm runājam, jo šajā konkrētajā kontekstā tikpat labi tā varētu būt arī Krievija.

DDD: Plašsaziņas līdzekļos izskan domas, ka, pateicoties Amerikas spiedienam, notiek žīdu īpašuma restitūcijas jautājuma skatīšana. Atminos, ka arī Abrenes atdošanas procesā neiztika bez Amerikas spiediena. Ja ir tā, ka Suharenko vadītā padome vairāk pārstāv Krievijas intereses, tad abos šajos politiskajos jautājumos ieguvēja ir tieši Krievija, nevis Amerika. Vai tad Amerika tagad lobē

arī Krievijas intereses?

E.Š.: Par to man ir grūti spriest. Es domāju, ka lielā mērā, runājot par šīm lietām, spiediens nāk no visām pusēm. Jūs pieminējāt Abrenes atdošanu – atceros, ka Kalvītis toreiz, uzstājoties Saeimā, teica, ka Abrene ir jāatdod, jo viņam zvāņījusi Merkele, ka mēs it kā esam kaut ko solījuši saviem sabiedrotājiem, utt.

ŠANTĀŽAS UN IZTAPĪBAS KORELĀCIJA?

Edvīns Šnore: Manuprāt, jebkura jautājuma risināšanā saistība ar ārzemēm tiek pārspīlēta, jo galu galā viss ir atkarīgs tikai un vienīgi no pašu lēmumiem.

Runājot par žīdu īpašumu atdošanu, tiek pieminēta vēsturiskā taisnīguma atjaunošana, Saeimas kuluāros izskanējis arguments, ka tas ir drošības jautājums. Bet spekulācija ar drošības jautājumiem man liek domāt par zināmiem draudiem, šantāžu pret Latviju.

DDD: Tas tiešām izskatās pēc šantāžas, jo kāds gan sakars pirmskara Latvijas žīdu īpašumiem ar valsts drošību?!

E.Š.: Kad stājāties NATO, mums šeit Latvijā teica, ka mūs neuzņemšot, ja nebūs atdota Abrene, ja nebūsim likvidējuši nepilsoņu statusu un piešķirūši šiem cilvēkiem kaut kādas īpašas tiesības, un vēl virkne dažādu nosacījumu.

Mēs tagad redzam, ka vairumā gadījumu tā bija vietējā iztapība, nevis kādas reālas prasības no ārpuses.

DDD: Klausoties mūsu valsts amatpersonās, jāseina, ka mēs ļoti daudzās nacionālās drošības lietās, piemēram, deokupāciju un dekolonizāciju, nedrīkstam pat pieminēt tieši mūsu sabiedroto dēļ. Mūsu sarunas kontekstā šaubas, vai, piemēram, ASV ir mūsu sabiedrotā, tikai palielinās, jo kas gan tie ir par sabiedrotajiem, draugiem, ja mums jāpieņem lēmumi viņu labā, kas ir pret Latvijas un latviešu tautas nacionālajām interesēm?

E.Š.: Es domāju, ka tas lielā mērā ir, pateicoties mūsu politiku un valsts vadītāju nostājai. Protams, Amerikā ir CIP, lielas izlūkošanas iestādes, un mēs varam sagaidīt, ka viņi rīkosies adekvāti un pareizi, bet diemžēl vēsturiskā pieredze rāda ko citu – to, ka izlūkošanas un stratēģis-

kās plānošanas kvalitāti un informāciju var apšaubīt. Kā piemēru šādam apgalvojumam varu minēt Buša uzstāšanos trīs mēnešus pirms Padomju Savienības sabrukuma. Toreiz viņš aicināja saglabāt Padomju Savienību.

Mani ne tik daudz uztrauc, ko citas valstis mums saka par to, kas, viņuprāt, notiek Latvijā, cik tas, ko mūsu valsts pārstāvji stāsta. Ja mūsu Ārlietu komisijas vadītājs Ojārs Kalniņš (bijušais Latvijas institūta vadītājs), kurš bija atbildīgs par Latvijas tēlu, presē stāsta, ka Latvija pēdējos gados neko nav darījusi attiecībā uz ebreju īpašumiem u.tml. jautājumiem, tad būtu jocīgi, ja ārzemju pārstāvji teiktu pretējo.

DDD: Starp citu, Latvija ir atdevusi 36 īpašumus žīdu kopienai.

PASAKA PAR TEREZINAS DEKLARĀCIJU

DDD: Sakiet, kas ir Terezinas deklarācija, ko ik uz soļa piemin tie, kuri kūrē īpašumu atdošanas procesu? Vai tā ir Latvijai saistoša? Vai to var pielīdzināt, piemēram, Ženēvas konvencijai?

Edvīns Šnore: Terezinas deklarācija ir dokuments, kas pieņemts 2009. gada jūnijā. Tā ir politiska deklarācija, kas nav juridiski saistoša, Saeima to nav ratificējusi. Un to, ka tas nav juridiski saistošs dokuments, atzina pat Ārlietu komisijas vadītājs Kalniņš.

DDD: Kas to pieņēma?

E.Š.: Laikā, kad Čehija bija ES prezidējošā valsts, to ierosināja Čehijas premjers. Šo politisko deklarāciju pieņēma četrdesmit sešas valstis, taču to nevar pielīdzināt jūsu pieminētajai Ženēvas deklarācijai. Terezinas deklarācija ir viena no daudzajām labas gribas politiskajām deklarācijām, kādas ik pa laikam pieņem, apliecinot vēlēšanos atjaunot vēsturisko taisnīgumu. Čehija ir rosinājusi pieņemt arī citus līdzīgus dokumentus, piemēram, Prāgas platformu, kuras darbībā piedalījies arī es kā Latvijas okupācijas izpētes biedrības pārstāvis. Tā ir tāda apņemšanās darīt visu, lai izglītotu sabiedrību par komunisma noziegumiem, lai atjaunotu vēsturisko taisnību u.tml.

Terezinas deklarācijā ir minēta arī īpašumu restitūcijas lieta. Taču jāatzīmē trīs lietas attiecībā uz šo

deklarāciju. Pirmkārt, kā jau minēju, tā nav juridiski saistoša; otrkārt, tā attiecas uz ebrejiem un citiem nacisma upuriem, kuriem nacisti ir nodarījuši kādu kaitējumu.

DDD: Tad jau arī uz latviešiem?

E.Š.: Principā, jā.

Krupņikova kungs uzstājās Radio ar argumentu, kuru iepriekš nebija pieminējis, ka pārējiem nav nekas jāatdod, jo Latvija 2009. gadā – tā tad jau pēc denacionalizācijas procesa – ir pievienojusies Terezinas deklarācijai, un tādēļ tas attiecoties tikai uz ebrejiem.

DDD: Kāds ir deklarācijas trešais punkts, kuram ir vērts pievērst uzmanību?

E.Š.: Deklarācijā ir skaidri teikts: jāatdod tie īpašumi, kuri tika nolaupti nacistu holokausta laikā, piespiedu kārtā tos atņemot, iztīrījot utt.

Nacistu holokausta laikā Latvijā praktiski nekādi īpašumi netika atņemti. Tas mūsu Ārlietu komisijai un Ārlietu ministrijai, kura atsaucas uz Terezinas deklarāciju, būtu jāuzsver ārzemēs un visiem vēstniekiem, kuri te brauc un šo jautājumu pacel. Ir jāskaidro, ka Latvijā vēsturiskā netaisnība bija nodarīta jau pirms nacistu holokausta un attiecībā pret visiem Latvijas iedzīvotājiem – ne tikai pret žīdiem. Tāpēc, ja tagad runājam, ka mums īpašumu jautājumus vajag atjaunot vēsturisko taisnību, tad Latvijas valsts deviņdesmito gadu sākumā savu iespēju robežās to ir darījusi.

EBREJI-OKUPANTI NAV LATVIJAS ŽĪDU MANTINIEKI

DDD: Viens no argumentiem, kādēļ tagad žīdu īpašumi jāatdod Suharenko un Krupņikova vadītajai organizācijai, esot tāds, ka denacionalizācijas procesa laikā neesot bijis neviens pirmskara Latvijas žīdu pārstāvis, jo visi taču holokausta tika iznīcināti. No kurienes tad pēkšņi uzradās šie “mantinieki”? Izklausās pēc kaut kādas fantastikas filmas scenārija, kur cilvēki tiek iekapsulēti, lai vēlāk atgrieztos. Bet, nopietni runājot, varbūt šie “likumīgie mantinieki” patiesībā ir cilvēki, kas Latvijā ieradusies, pārkāpjot starptautiskos likumus, t.i., Ženēvas konvenciju, un patiesībā ir okupanti un kolonisti, kuriem nekādas tiesības Latvijā nav (ja nu vienīgi aizbraukt no Latvijas)?

Edvīns Šnore: Uz šo jautājumu ir ļoti labi atbildējis Aleksandrs Kiršteins, kurš denacionalizācijas procesa laikā strādāja kopā ar Rutu Marjašu un citiem žīdu kopienas pārstāvjiem. Toreizējais rabīns Natans Barkāns bija viens no galvenajiem žīdu interešu pārstāvjiem. Un kā jūs jau pieminējāt, žīdu kopienai tikai atdoti trīsdesmit seši īpašumi. 1995. gadā īpašumu atdošanas process noslēdzās, un žīdi apliecināja, ka vairāk ne uz ko nepretendē. Toreiz viņi atteicās

ņemt Kandavas sinagogu, jo uzturēšana būšot pārāk dārga. Kas tagad ir manījes? Tagad Suharenko organizācija piesakās uz šiem īpašumiem un vēl uz daudziem citiem. Man nav īsti skaidrs, kādā veidā tad viņi pārstāv pirmskara žīdu kopienu?

DDD: Lai viņi varētu saukt sevi par tiesīgiem pārstāvēt pirmskara žīdu kopienu, viņiem vajadzētu būt pirmskara Latvijas pavalstniekiem vai viņu pēctečiem. Es gan nezinu ne Suharenko, ne Krupņikova radu rakstus, bet saubos par viņu likumīgajām tiesībām.

E.Š.: Suharenko ir ieradies Latvijā no Baltkrievijas un diemžēl pa šiem gadiem nav atradis iespēju iemācīties latviešu valodu.

DDD: Tad īstenībā viņš ir okupācijas seka, jo ieradies Latvijā okupācijas laikā, un, ja Saeima pieņemtu likumu par Latvijas dekolonizāciju un deokupāciju, viņam būtu jāaizbrauc.

E.Š.: Es neredzu, kāda Suharenko un viņa pārstāvētajai organizācijai ir saistība ar pirmskara žīdu organizācijām.

DDD: Tad jau mēs arī tagad varētu nodibināt kaut kādu ebreju organizāciju un paziņot, ka mēs esam tie īstie mantinieki – lai tad nu tiesa izšķir.

E.Š.: Šis arguments bija pamatā tam, ka deviņdesmito gadu sākumā Latvijas valsts atdeva īpašumus reliģiskām, bet ne sabiedriskām organizācijām, jo pastāvēja bažas par fiktīvu organizāciju dibināšanos, lai pieteiktos uz mantu. Tāpēc šis process netika izvērst. Bet tagad kaut kādai 2003. gadā dibinātai sabiedriskajai organizācijai atdod sinagogas ēku, ziņot, ka tur nebūs nekādas reliģiskas darbības, ka to ēku viņi pārdos (šo fakti viņi paši paziņoja presē).

Nesaprotu, kāpēc ir taisnīgāk, ka to nogalināto žīdu īpašumus atdod vienai sabiedriskai organizācijai, kuru dibinājuši PSRS laikā iebraukušie krievvalodīgie, nevis Latvijas valstij? Žīdi bija Latvijas sabiedrības daļa – vairāk nekā 2000 žīdu piedalījās neatkarības karā, daudzi toreiz krita cīņā pret bolševikiem, četri apbalvoti ar Lāčplēša kara ordeni – visjaunākais (11 gadus vecs!) Kopels Goreliks (arī žīds), kuram pat Kara muzejā 20-tos/30-tos gados bija veltīts vesels stends. Tā tad Latvijas valsts un viņi bija viens vesels, jo viņi bija cīnījušies par to. Un kāpēc tagad uzskatīt, ka viņi būtu gribējuši, lai viņiem piederošie īpašumi tiktu atdoti Suharenko kunga biedrībai, nevis Latvijas valstij?

Manuprāt, tas nav pareizi, ka tagad Latvijai reiz piederīga žīdu kopiena tiek izdalīta ārpus Latvijas valsts, pat pretnostatīta tai, un ar to mēs komunicējam ar Ārlietu ministrijas starpniecību. Neredzu, kur šeit būtu vēlme vienot sabiedrību. Šis process tieši šķēl jau tā sašķelto sabiedrību.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

Juriste: “Tev var piešūt jebko..”

Turpinājums no 1. lpp.

Ieva Brante: Protams, šī nebija likumīga prasība. Policistam sava prasība ir japamato. Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodekss noteic – ja policists pamato savu likumīgo prasību, bet tu to neizpildi, viņam ir tiesības tevi aizturēt. Šo pantu viņi var izmantot pret jebkuru cilvēku, tā teikt, “likumīgi pieprasot”, un tā ir spēka demonstrēšana. Protams, ka var sūdzēties tiesā. TV operatora gadījumā ir skaidrs, ka būs tiesa, un tā arī parādīs un pateiks, kas ir kas.

DDD: Uzreiz rodas loģisks jautājums – vai mums ir tiesiska valsts, vai tiesas lemj taisnīgi?

I.B.: Man gribētos cerēt, ka mums tomēr ir tiesiska valsts – atsevišķi tiesas procesi to pierāda, lai gan citi atkal rada bažas. Bet tomēr cerības uz taisnīgu tiesu mums ir.

VIELA PĀRDOMĀM

Ieva Brante: Vēl par notikumiem piketā. Iekšlietu ministrs Kozlovska kungs, protams, atvainojās par aizturēšanu, bet interesanti – viņš atvainojās tikai TV3 operatoram, taču neatvainojās Latvijas Ukrainu kongresa priekšsēdētājam Mikolam Pavļukam un mums, cilvēkiem, kas vēlējas nolikt plakātus, pauzot savu attieksmi pie Krievijas vēstniecības. Interesanti, ka svecītes un pukes drīkst likt, bet plakātus “Putins-slepkava” – nē, jo tā esot piegružošana. Pielauju, ka, piemēram, 9.maijā cilvēki ies pie *uzvarekļa* kaut ko nolikt, tad nu pamatots jautājums, vai šos pārkāpējus, piegružotājus, vedīs prom ar autobusiem? Vai tad, pieminot Zolitūdes traģēdijā bojā-

gājušos, mēs arī piegružojām? Skaidrs, ka plakātu mērķis nav piegružot, bet gan paust savu attieksmi – tā ir vārda brīvība.

Un vēl kāda lieta, kas pēc pirmdienas man nāca prātā. Mēs joprojām dzīvojam ar normu, ka sabiedrībai, ja vēlas sanākt kopā un paust savu attieksmi, šī darbība ir jāsaskaņo ar pašvaldību. Kā jums šķiet, vai mēs esam brīva sabiedrība, ja mums, piemēram,

Domāju, ka pēc notikušā policisti labi saprata, ka ir nepatīkšanas, jo nav nemaz tik viegli to vajadzīgo pantu piešūt.

desmit cilvēkiem, ienāk prātā aiziet pie Ministru kabineta, pastāvēt dažas minūtes ar plakātiem, bet mūs par to saņem ciet par nesaskaņoto piketu? Tātad es savā brīvajā valstī joprojām neesmu brīvs – man ir jāsaskaņo vēlēšanās paust savu attieksmi? Kāpēc man ir vajadzīga īpaša atļauja, ja jau reiz dzīvojam brīvā valstī? Neesmu pētījis, cik veda ir šī norma, taču varbūt, ka tā mantota no padomju laikiem? Lai vai kā – viela pārdomām.

DDD: Daudz neatbildētu jautājumu. Varbūt saskaņošanas jēga ir policijas piesaistīšana kārtības nodrošināšanai?

I.B.: Jā, es piekritu. Bet, ņemot vērā pēdējos piketos novēroto policijas rīcību... Kad policijas aizsardzība tiešām bija vajadzīga, policisti vien noplāta rokas un pasaka: “Mēs neko nevarējām darīt.” Kad Nils Ušakovs atļāva divus kardināli pretējus piketus – kāda bija policijas rīcība? Tā vienkārši stāvēja malā. Arī tad, kad bija provokācijas no Ušakova aizstāvjiem.

RĪCĪBA – KONKRĒTA, ASA, MEŽONĪGA, BRUTĀLA

DDD: Presē netiek skaidrots, kādēļ policija aizturēja Latvijas Ukrainu kongresa vadītāju Mikolu Pavļuku?

Ieva Brante: Sākumā īsti nevarējām saprast par ko, bet tagad ir protokols

– viņu aizturēja par nepakļaušanos policijas prasībām. Līdzīgi kā TV operatoru.

DDD: Kāda tad bija šī prasība?

I.B.: Patiesībā vienīgā prasība, ko Mikolam pike-ta laikā noteica, bija aizkrāsot vai novākt plakātā esošo stilizēto “R” burtu, kas bija attēlots kā sirpis un āmurs pie vārda “Ros-sija”. Viņš to arī izdarīja – piketa sākumā ar pildspalvu aizsvītroja burtu un tad ar šo plakātu nostāvēja visu pasākuma laiku. Citu pretenziju policistiem nebija.

DDD: ...un kurā brīdī tad radās?

I.B.: Pēc piketa mēs devāmies pāri ielai, lai noliktu plakātus pie Krievijas vēstniecības. Tad sākās policijas aizliegumi, attiecīgi skaidrošanās. Man izvērtās diezgan asa vārdu pārmaiņa, jo atteicos pacelt savu plakātu, ko noliku pie Krievijas vēstniecības. Policists to pacēla un teica, lai ņemu prom. Taču arī to es atteicos darīt. Policisti aizliedza atstāt pla-

kātus, tāpēc mēs devāmies prom. Gājām uz Ukrainas vēstniecību, nolikt svecītes. Pa ceļam atklājām, ka Mikola ir pazudis. Vēlāk izrādījās, ka viņš bija iekavējies vietā, kur piketējām, lai savāktu visus plakātus un paklāju ar Putina seju, kur noslaucīt kājas, kad četri policisti viņu aizturēja par nepakļaušanos policijas rīkojumam... Paņēma ciet, aizveda uz iecirkni un atlaida tikai pēc trim stundām.

DDD: Trīs stundas – tas nav maz. Ko tad ar viņu tur, policijas iecirknī, darīja?

I.B.: Neko. Pēc Mikolas vārdiem: kad viņu atveda, aiz aizvērtām durvīm varēja dzirdēt, kā policisti zvina juristiem un augstākstāvošām iestādēm, jautājot, kā atbilstoši noformēt dokumentus, lai būtu juridiski korekti un pamatoti... Cilvēks acīmredzot bija aizturēts, bet pants vēl bija jāpiemeklē...

DDD: Vai policisti, kas viņu aizturēja, bija latvieši?

I.B.: Manā rīcībā nav tādas informācijas. Ja izrādītos, ka policists rīkojas saskaņā ar savu prokrievisko pārliecību, būtu milzīgs skandāls. Taču kā bija šajā gadījumā – nezinu.

Mikolam ir ticis skaidrots, ka viņš neesot pakļāvis policista prasībai, bet kādai konkrēti – netika pateikts. Vienīgā prasība piketa sākumā nosvītrot burtu “R” tika izpildīta policista klātbūtnē, un nekādu citu pretenziju pret Mikolu vairs nebija. Tāpēc viņš bija neizpratnē, par ko īsti tiek aizturēts. Neviens viņam to neskaidroja. Tikai tad, kad Mikola bija iecirknī, un viņu pasauca parakstīt protokolu, policists pateica, ka Mikola neesot pakļāvis...

DDD: Bet kam?

I.B.: Tad nu izskanēja pārmetums, ka plakātā esot bijusi lietota svastika. Viņš pajautājis, kur tad tā svastika ir? Policists, kurš rakstīja protokolu, sācis meklēt, taču nav varējis atrast... Pēc rūpīgas aplūkošanas, saucis otru policistu, kurš tad parādījis uz “R” burtu. Tātad viņiem bija svarīgi vienkārši sa-

stādīt protokolu, pašiem nezinot par ko.

DDD: Bet “R” burts tātad bija kā sirpis un āmurs?

I.B.: Jā, bet policisti ie-galvoja, ka tā bijusi svastika. Tas šķiet smieklīgi, tomēr patiesībā paliek briesmīga sajūta, jo tu tajā brīdī policijai neko nevari izdarīt – tu esi bezspēcīgs. Ja nebūtu TV3 operatora aizturēšanas, man pat grūti teikt, vai Mikolas gadījums vispār tiktu izgaismots.

Šajā gadījumā cieta ne tikai operators, bet arī Mikola un sabiedrības daļa, kas gribēja nolikt plakātus pie Krievijas vēstniecības. Par to netiek runāts, tas tiek noklusēts.

DDD: Kāpēc, tavuprāt?

I.B.: Grūti pateikt. Man šķiet, ka tajā brīdī visi bija tā aizņemti ar TV3 operatoru un tāpēc neviens nenofilmēja, kas notiek ar Mikolu. TV3 operatora gadījumā mums ir video kā pierādījums policistu rīcībai, un tad seko iekšlietu ministra atvainošanās, Mikolas gadījumā ir tikai viņa vārdi un liecinieki, bet video pierādījuma nav, tāpēc nav arī atvainošanās... un šuj pantu.

DDD: Tā nu sanāk.

I.B.: Jā, tā sanāk. Vēlreiz saku – man ir cerība, ka tiesā tiks panākta taisnība.

DDD: Vai varētu teikt, ka policija provokatoriski rīkojas, lai kaut kādā veidā izprovocētu? Kāda jēga ir tik destruktīvai rīcībai?

I.B.: Sākumā nodomāju, ka tas ir klajš neprofesionālisms, un cilvēki nesa-prot, ko dara. Bet, nē! Viņi ļoti labi saprata, ko dara. Paskatieties video – viņu rīcība ir konkrēta, asa, mežonīga un brutāla – viņi ļoti labi zina, ko un kāpēc tā dara. Tieši tāpēc aizsēda operatora kameru ar lapiņu, lai viņš nevarētu filmēt, lai nebūtu pierādījumu.

Policijā strādā profesio-nāli, un piketā viņi ļoti labi zināja, ko dara, un saprata, ar ko tas draud. Uzskatu, ka šo piesaukto neprofesio-nālismu, ko tagad skandē Ķuzis un Kozlovska kungs, izmanto apzināti, lai kaut kā attaisnotu šo policistu rīcību. Taču faktiski tā bija

varas izmantošana pret sabiedrību, varas demons-trēšana. Domāju, ka pēc notikušā policisti labi sa-prata, ka ir nepatīkšanas, jo nav nemaz tik viegli to vajadzīgo pantu piešūt. Ir nepieciešami stabili pierādījumi, taču to nav.

DDD: Acīmredzot tāpēc Mikola Pavļuks dzirdēja, ka blakus kabinetā tiek zvani-ts un vaicāts padoms.

I.B.: Jā, tāpēc sāka zvani-ties un meklēt, kādas iespējas ir sastādīt nepieciešamo protokolu. Vēlreiz atkārtoju – tā bija klaja va-ras izmantošana. Un rodas jautājums: kurp mēs ejam? Lūk, tāpēc es secinu, ka tā rīkojas policejiskā valstī. Jautājums tikai, vai mēs mērķtiecīgi ejam vai jau esam šādā valstī?

PRET KRIEVIJAS TUNELI UZ KRIMU

DDD: Jūs aktīvi iesaistāties pasākumos Ukrainas aizstāvībai. Kādēļ tika organizēts pēdējais pikets pie Krievijas vēstniecības?

Ieva Brante: Pikets bija plānots kā atbalsta akcija politeslodzītajai Krievijā – Nadjai Savčenko. Arī saukļi bija: “Brīvību Nadjai Savčenko!” Atbalstu bija plānots paust pirmdien, bet sestdienas notikumi Mariupolē piešķīra piketam mazliet citu nozīmi, citu saturu. Pirmdien Ukraina sēroja, un tad šos mērķus apvienojām – gan pieprasīt Savčenko brīvību, gan izteikt savu attieksmi pret agresiju, ko Ukrainā veic Krievija.

Bija daži saukļi, kas ir dabiski šajā situācijā, kad cilvēki ir saspriegoti, ir neizpratnē, kā brīvā neatkarīgā valstī var tik vienkārši pārkāpt robežu un pāri li-ķiem veidot savu tuneli.

DDD: Jūs runājat par tuneli uz Krimu?

I.B.: Loģiski, ka tiltu līdz Krimai neviens netai-sīs – viņi šobrīd būvē ceļu uz cilvēku kauliem.

Turpmāk vēl...

Intervēja
Līga Muzikante

MASIVIZĀCIJAS GRĀVĪ

Vilhelms Ļuta, žurnālists

Pirms kara Rīgā bija 385 tūkstoši iedzīvotāju, bet, okupācijai noslēdzoties, jau 909 tūkstoši. Galvaspilsētas īpatsvars Latvijas ļaužu kopskaitā palielinājās no 20 līdz 34 procentiem. Tādējādi impēristi Rīgu pataisīja par *ūdensgalvu*.

Pārvērtību pamatā bija Kremļa īstenotā rusifikācijas un militarizācijas politika. Lai kaitētu “sīkburžuāziskajām paliekām”, Latvijā tika veikti visdažādākie administratīvie pārkārtojumi. Esošo 1362 ciemu skaitu samazināja par divām trešdaļām. Sākotnēji 4118 kolhozu vietā atstāja tikai 623 saimniecības. Toreiz tauta ironizēja, ka drīz visus lauciniekus sadzišot vienā kolhozā un par tās priekšsēdētāju likšot pašu kompartijas lielfire-ru Arvīdu Pelši.

Taču istais okupantu virsuzdevums bija Rīgas masivizācija, padarot to par Baltijas kara apgabala militāro centru. Galvaspilsētā un tās apkārtnē tika nome-tināti vairāk nekā 50 tūkstoši militāristu. Rīgā uzcēla 20 kara rūpnīcas un remont-darbnīcas. Rusifikācijas nolūkā krievu skaitu Rīgā palielināja 15 reizes. Latvieši šai pilsētā kļuva par mazākumtautību.

Atjaunotās Latvijas laikā vajadzēja ar steigu novērst okupācijas sekas, izvelkot

Rīgu no masivizācijas grāvja. Diemžēl nekas tāds netika izdarīts. Joprojām Rīgā ir krievvalodīgo pārsvars. Pat militāristi nav aizvākušies uz savu “roģinu”.

Ar mūsu varnešu gādību Rīga vēl arvien saņem pusi no Latvijas ne-finanšu investīcijām. Rīgā un tās apkaimē ik gadu dzīvojamā platība palielinās par 300 tūkstošiem kvadrātmētru, kas veido 80% no visas ap-būves valstī.

Šāds dāsnums pret “ūdensgalvu” izraisa ekonomisko pagrimumu pārējos valsts reģionos. Īpaši strauji sarūk lauksaimnieciskā ražošana. Iedzīvotāji bēg no nomalēm. Kopš 1990. gada, piemēram, bijušajā Ludzas rajonā iedzīvotāju skaits ir samazinā-jies par 15 tūkstošiem jeb 38%. Turpreti bijušajā Rīgas rajonā, kas ir galvaspilsētas guļamrajons, ļaužu skaits ir palielinājies par 18 tūkstošiem jeb 8 procentiem.

Lai izvairītos no pārlieku lielās migrāci-jas, ekonomika ir jāattīsta visā valstī vien-mērīgi. Ir jāpārņem labākā Eiropas valstu pieredze. Jāievēro, ka iedzīvotāju kopap-joms Eiropas Savienības zemju galvaspil-sētās caurmērā nepārsniedz 8 procentus. Bet tādās lielvalstīs kā Vācija, Francija un Itālija šis līmenis ir tikai 4 procenti.

Turpinot dzīvot uz veciem taukiem oku-pantu sagatavotā mērcē, tālu netiksim. Pēdējais laiks ir novērst impēristu sagādā-tos ekonomikas izkropļojumus.

PROTOKOLI darbojas pilnā sparā...

Saruna ar vēsturnieku **Agri Dzeni**

Turpinājums no iepriekšējā numura

PAR “CIONAS GUDRO PROTOKOLIEM”

DDD: Zinu, ka esat pētījis “Cionas gudro protokolus”. Kad mēs savā laikrakstā pilnībā tos publicējām, Drošības policija gribēja sākt lietu par nacionālā naida kurināšanu, uzskatot, ka esam antisemitīti. Kas īsti ir šie “Cionas gudro protokoli” – vai tiešām tie ir uzskatāmi par antisemitisku dokumentu, kas speciāli radīts, lai kurinātu naidu pret židieņiem?

DDD: Kādēļ protokolu autori rīkojās tik vieglprātīgi, uzliekot uz papīra savu plānu? Vai viņi nezināja, ka tas var nonākt sabiedrības rokās?

A.Dz.: Tajā laikā jau tāda noplūde nespēja ietekmēt šo plānu realizēšanu; šie procesi, par ko ir runa protokolos, jau tad darbojās pilnā sparā.

DDD: Protokolu autori droši vien ļoti labi pazina sabiedrību, tās apziņas līmeni, un zināja, ka cilvēki gluži vienkārši nenoticēs.

A.Dz.: Šī nenoticēšana lielā mērā notiek arī antisemitisma iespaidā. Ja šos protokolus pasniedz konkrēti kā ebreju plānus

kuram nav reāla pamatojuma. Cik man ir izdevies noskaidrot, šie seši miljoni bojāgājušo ebreju presē parādījās jau Pirmā pasaules kara laikā. Vēl pirms Otrā pasaules kara beigām, kad vēl nepastāvēja reālas aplēšu iespējas, masu saziņas līdzekļos sāka figurēt šie seši un vairāk miljoni bojāgājušo. Saskaņā ar pētnieku – holokausta revizionistu – veiktajiem aprēķiniem, bojāgājušo ebreju skaits svārstās no 450 līdz 750 tūkstošiem.

DDD: Protams, daudz. Bet, kādēļ, jūsuprāt, bija nepieciešams izkropļot patiesos holokausta apmērus, un kāpēc par to nedrīkst runāt, apšaubīt, pētīt un pieprasīt jebkādas pierādījumus?

A.Dz.: Tas ir sabiedrības apziņā iesakņojies mīts, kas tiek intensīvi popularizēts, ko atbalsta arī augstāk stāvošie. Šeit darbojas Gēbelsa princips – lai meliem noticētu, tiem ir jābūt lieliem meliem. Daudzu, ne tikai ar holokaustu saistītu, mītu pamatā patiešām ir lieli meli, kas tiek atbalstīti visos līmeņos. Sava loma, protams, ir masu saziņas līdzekļiem.

Akadēmiskajās aprindās bieži vien šādu mītu apšaubāmībai pastāv irracionāls tabu: nedrīkst tam pieskarties, lai neapgānītos, nedrīkst apšaubīt – vislabāk vispār distancēties no tā, lai nesagrautu savu prestižu. Pastāv arī reālas bailes no represijām. Daudzi holokausta apjoma apšaubītāji vairākās Eiropas zemēs ir pavisam fiziski cietuši – gan ieslodzījumi, gan uzbrukumi, gan māju dedzināšanas u.tml. Revizionisti nenoliedz holokaustu, bet cenšas kritiski pārbaudīt bojāgājušo skaitu un fiziski apšaubīt metodes, ar kādām it kā tikuši nogalināti cilvēki. Daudzi ir centušies atbildēt uz jautājumu: vai gāzes kameras tiešām spēja tādējādi darboties, kā to aprakstījuši “aculiecinieki”. Šī zinātniskā kritika tiešām ir veikta, bet daļa sabiedrības tam nepievērš uzmanību.

Sabiedrību atbaida, ka kāds ir uzdrīkstējies pieskarties aizliegtai lietai vai parādībai, un līdz ar to viņš ir kļuvis par nešķistu, slikto.

DDD: Droši vien tad arī tas, cik lielā mērā latvieši it kā ir iesaistījušies šajā holokaustā, ir safabricēts. Varbūt, ja latviešu vēsturnieki atļautos to papētīt, atklātos fakti, kas neļautu latviešus saukt par židu šāvējiem?

A.Dz.: Par to vēl ir jāveic pētījumi.

DDD: Vai latviešu vēsturnieku vidū ir interese, vai arī pārsvarā visi distancējas?

A.Dz.: Šāda interese nav manīta. Kaut gan būtu vērts veikt padziļinātu holokausta izpēti. Uzmanīgu jau dara informācija, kas parādās Rīgas geto ieslo-

dzīto ebreju atmiņās. Pēc totālās darbam nespējo ebreju iznīcināšanas Rumbulā daži ebreji, kuri dzīvoja geto, ir saņēmuši vai nu mutiskas ziņas, vai rakstītas vēstules no savām sievām, ka viņas novietotas bijušajās Latvijas armijas kazarmās Salspilī – kazarmās mazgā karavīru veļu. Vairākas ebreju sievietes no Rīgas geto pēc Rumbulas akcijas laika esot rakstījušas no Daugavpils un ziņojušas, ka viņas pārvedis uz Lvo-vu. Varbūt daļa no Rīgas ebrejiem, kas atradās geto, tiešām tika pārvietoti uz citām vietām, un viņu tālākais liktenis nav zināms.

KĀ IZKLŪT NO ASINSZĒMES LIKTEŅA?

DDD: Jūsuprāt, kāpēc latvieši nemācās no židieņiem, kā pasaulei stāstīt par savas tautas vēsturi, piedzīvotajām represijām?

Agri Dzenis: Gan Otrais pasaules karš, gan procesi Austrumeiropā, kas noveda līdz tam, izceļas ar bojāgājušo civiliedzīvotāju milzīgo skaitu. Pirms pāris gadiem latviski iznāca pētnieka Timotija Snaidera grāmata “Asinszemes”. Grāmatā ir stāstīts par milzīgu teritoriju Austrumeiropā, kur jau kopš Pirmā pasaules kara beigām notika nepieredzēta apmēra terors pret civiliedzīvotājiem.

Sākotnēji Padomju Krievijā tika īstenots šķiru terors, kas tika izmantots kā politika un lielā mērā bija arī saimnieciskās stabilitātes garantants. Padomju Savienībā 30-tajos gados

bija pasaules mēroga fenomēns, kad vergu darbs bija valsts saimniecības pamats. Šis terors turpinājās līdz Otrā pasaules kara laikam, kad pieņēma vēl lielākus apmērus ar iebrucēju īstenoto teroru. Kara laikā tika iznīcināti civilie-

tas tēva zemes, kas vēsturiski bija dzimtas īpašums. Tieši tas, manuprāt, spētu dot tam spēcīgāko motivāciju. Ne tikai tiesības kaut ko mantot – iegūt īpašumu, bet arī šī īpašuma brīvība, iespēja darītājam brīvi rīkoties ar sava darba

Svarīgākais, ka šī elite pastāv, kas ar finanšu palīdzību veic manipulācijas, kuru mērķis ir vispasaules kundzība.

dzīvotāji, un faktiski visas Eiropas tautas un visas etniskās grupas lielākā vai mazākā mērā ir cietušas.

DDD: Par to jau nav runas. Bet latviešiem tomēr ir pienākums parūpēties par objektīvu informāciju, lai atspēkotu, piemēram, mītu par latviešiem kā židu šāvējiem.

A.Dz.: Jā, katrā ziņā – šis mīts neatbilst īstenībai. Ja paskatās Arāja komandas sastāvu – tur jau nebija tikai latvieši, samērā liels bija krievu procents, tāpat arī Krievijā, Baltkrievijā un Ukrainā policijas vienībās, kas veica ebreju un padomju atbalstītāju iznīcināšanu, taču nedienēja vācieši. Pavēļu izpildītājiem tautība nav svarīga. Viņi nešāva židus tikai tāpēc, ka bija latvieši, tam bija citi iemesli, ko jāskata individuāli. Tāpat kā tiesu praksē, jānoskaidro nozieguma veicēji, motivācija, nozieguma veikšanas apstākļi un upuri.

DDD: Jūs pārzināt mūsu tautas vēsturi. Kādu jūs redzat latviešu tautas nākotni?

A.Dz.: Latviešiem ir jābūt piesaistei pie konkrē-

augliem. Pašreizējā nodokļu politika stipri traucē šai iespējai, tāpat arī saimnieciskā politika, atbalsta trūkums vietējiem uzņēmējiem no valsts puses. Notiek orientēšanās tikai uz tranzītbiznesu, kas, protams, neveicina piesaisti savai zemei.

Ja cilvēkam pieder resursi, kas nodrošina viņa dzimtas turpināšanos, kā tas bija lēņa vīru gadījumā, tad tiešām ir pamats domāt, ka vieta un cilvēki būs patstāvīgi un pastāvēs.

DDD: Ja latvietim būtu saimnieka apziņa, vai, jūsuprāt, kļūtu vienkāršāk tikt galā ar padomju okupācijas sekām?

A.Dz.: Ne velti padomju vara likvidēja privātīpašumu. Proletārietim pieder tikai savs darbaspēks. Un Padomju Savienībā arī tika veidota šis proletāriešu šķira – nav īpašuma, nav piesaistes konkrētai vietai, un šo darbaspēku vajadzības gadījumā iespējams pārvietot. Padomju Savienībā arī notika šī migrācija, kas pēckara gados netika ierobežota.

Intervēja Liene Apine

Agri Dzenis: Pirmkārt, nav nekādi pierādījumi, ka šo protokolu autori būtu ebreji vai viņi kaut kādā veidā būtu ietekmējuši to rašanos. Autors katrā ziņā ir pasaules finanšu elite, kura pastāvēja 19. gadsimta beigās un 20. gadsimta sākumā. Nav jau svarīgi, kāda šai elitei ir etniskā piederība, bet gan tas, ka šī elite tajos laikos un mūsdienās ar finanšu manipulāciju palīdzību turpina iegūt totālu kontroli pār sabiedrību visā pasaulē. Tajos protokolos ir aprakstīti ļoti efektīvi līdzekļi, ko var likt lietā mūsdienās.

DDD: Ne tikai var, bet arī liek lietā, vai ne?

A.Dz.: Jā, tās ir tādas pārlaicīgas metodes – manipulēšana ar apziņu caur masu saziņas līdzekļiem, mākslīga saimniecisko un sociālo juku izraisīšana, dažādu sabiedrības grupu un slāņu savstarpēja sarīdīšana, izmantojot tos pašus masu saziņas līdzekļus. Protokolos būtībā izklāstītas mūsdienu propagandas marketinga reklāmas metodes, kas tiek ļoti veiksmīgi liktas lietā.

DDD: Tad jau var domāt, ka mīts, ka protokoli ir antisemitiski, arī nāk no tiem pašiem protokolu autoriem un arī ir sava veida manipulācija?

A.Dz.: Ļoti iespējams, ka tāds arī bijis šo autoru nolūks – ar šo protokolu palīdzību izraisīt antisemitismu.

iegūt vispasaules kundzību, tad to saturs, protams, lielu daļu sabiedrības noskaņo negatīvi. Ja tas tiek pasniegts kā cariskās ohrankas safabricējums, arī tas izraisa skepsi un noskaņo lasītāju negatīvi pret tīrās informācijas izpēti un pieņemšanu, kas ir šajos tekstos.

DDD: Šo tekstu pēc būtības vajadzētu izlasīt un saprast, ka tas tā notiek, nedomājot, kas ir autors.

A.Dz.: Tieši tā, nav svarīgi, kas ir autors.

DDD: Svarīgi, ka tas darbojas – citam nav nozīmes.

A.Dz.: Jā, svarīgākais, ka šī elite pastāv, kas ar finanšu palīdzību veic manipulācijas, kuru mērķis ir vispasaules kundzība.

HOLOKAUSTS KĀ MĪTS

DDD: Vai varētu teikt, ka tā elite, kas uzkundzēja pasauli, ir izplānojusi un radījusi tādu fenomenu vai mītu kā holokausts ar saviem apmēriem? Neviens jau nenoliedz holokaustu, bet runa ir par tā apmēriem, par ko vispār runāt nedrīkst... Tā vien liekas, ka upuru skaits pieaug geometriskā progresijā katru reizi, kad par to runā.

Agri Dzenis: Tā ir nekritiska informācijas pasniegšana. Seši miljoni bojāgājušo ir mītisks skaitlis,

LATVIEŠU VALODA LATVIJĀ PABĒRNA LOMĀ

Normunds Melderis

LTV sporta žurnālists

Turpinājums no iepriekšējā numura

VIŅIEM TAČU LATVISKAIS NEINTERESĒ!

Vēl viens svarīgs jautājums, kas izriet no tā, ka

krieviski runājošie latviešu valodu nelieto, jo nezina (bet nezina tāpēc, ka negrib zināt un lietot, vai nav spējīgi to izdarīt) vai negrib lietot. Kā Jūs domājat, vai šie cilvēki vispār var pilnvērtīgi dzīvot Latvijā, neradot ar to nekādas problēmas latviešiem un Latvijas valstij? Es domāju, ka tas nav iespējams.

Ja jau šie cilvēki nesaņem prot vai nelieto latviešu valodu, kur tad viņi iegūst informāciju par notikumiem Latvijā un aktuālajām problēmām? Pareizā atbilde: nekur vai arī no Krievijas medijiem, pārsvarā TV. Būtībā līdz viņiem patiesā aina nenonāk. Par spīti tam viņi arī nevēlas apdalīti. Tā tas turpinās gadiem, gadu desmitiem. Tas at-

tiecas uz aktuālo politisko informāciju, kā arī tā saucamo fona informāciju par titulu nāciju un valsti, kurā dzīvo.

Savulaik LTV es runāju ar kādu krievu ziņu žurnālistu, kurai bija pāri 30. Sarunas gaitā ieminējos par filmu “Limuzīns Jāņu nakts krāsā”. Žurnāliste purināja galvu, jo tādu filmu neesot redzējusi! Tas ir rādītājs, ka krievu žurnālisti pat nezina slavenākās latviešu filmas. Cik tad ir tik daudz rādītu filmu kā *Limuzīns*? Tas tāpēc, ka interese par latvieši pasauli aprobežojas ar obligātajām, darbā nepieciešamajām lietām. Tas nozīmē, ka Godmani zina, Ušakovu zina, bet ārpus tā – tikpat kā neko.

Turpinājums 7. lpp.

VAI NEBĒDĀT?...

(Alberta Legzdina dziesmas
“Par mani, draudziņ, nebēdā”
šodienas skatījums)

Jau gadi pagājuši, bet noskatos aizvien,
Kā Tēvuzemi bradā vēl okupants ikdien.
Par Tēvuzemi – Brīvību, tāds ieraksts iekalts man”,
Bet okupanti bļautās un viņu lamas skan.
Tie latvju tautu piesmej un droši sejā splauj,
Pie manām kājām visu to viņiem darīt ļauj.

“Par mani, draudziņ, nebēdā,
Mani cēla varoņcilts.”
Par tautu gan ir jābēdā,
Jo izirst tā kā smilts.
“Par mani, draudziņ, nebēdā”,
Tā Alberts Legzdīns dzied.
Bet latvju tautai jābēdā –
Tā strauji bojā iet.

Bij’ reiz pat žogs man apjots, lai liegtu latviešiem
Manā pakājē likt ziedus par godu varoņiem.
Kas zemiskāks var būt vairs par tādu negodu,
Kā aizliegt pamattautai tās Brīves simbolu?!
Bet, kamēr senču cīņa vēl nebūs pabeigta,
Tik tauta nāks pie manis – cīņas guns būs iedegta.

“Par mani, draudziņ, nebēdā,
Mani cēla varoņcilts.”
Par tautu gan ir jābēdā,
Tā šodien irst kā smilts.
“Par mani, draudziņ, nebēdā”,
Dzied klaida latvieši.
Bet, dziest ja brīve cerētā –
Nīkst arī tautieši.

Steidzīte

PS. “Čikāgas piecīšu” dziedātā dziesma “Par mani, draudziņ, nebēdā” ir, protams, skaista un pirms divdesmit gadiem saviļņoja, radot gara pacēlumu, taču šodienas realitātē uzliek savu zīmogu. Lai vai kā, bet mūsu valdošā elite, šķiet, baidās pat no šīs dziesmas, un visai reti tā tiek atskaņota, priekšroku dodot citām “Čikāgas piecīšu” dziedātām dziesmiņām.

Brīvības piemineklis, protams, ir latviešu tautas Brīvības simbols, kas tai ir svēts. Bet, ja liksimies neredzam, ka okupanti vēl bradā mūsu zemi, bravurīgi splauj mums sejā pie mūsu Brīvības simbola un ka latviešu tauta ir uz iznīcības sliekšņa, tad veltīgi dziedāt, veltīgi sapņot – veltīgi cerēt uz brīnumu. Brīnuma nebūs, ja paši to neradīsim.

Pasen, kad Alberts Legzdina kungs radīja savu mūziku “Eslingena”, vērsos pie viņa ar aicinājumu pievērst uzmanību (atspoguļojot savos mūzikas sacerējumos) okupantu-kolonistu vēl joprojām pārmākto Latviju un latviešu tautas nebrīves situāciju, aicinot uz dekolonizāciju, deokupāciju. Viņš piekrita, ka tik tiešām, iebraucot Latvijā, nevarot īsti saprast, kur atrodas, visapkārt domnējošās krieviskās gaisotnes dēļ. Bet ar to arī viss beidzās – neviens ievēribu ieguvis latvietis, neviens mākslinieks, neviens mūziķis, neviens literāts acimredzot negrib kļūt “nepopulārs”, aizskarot “aizliegtu” tēmu.

Ikviens redz, ikviens saprot, ikviens apzinās – bet kāpēc samierinās, kāpēc klusē?

Vai tiešām viņi uzskata, ka bailes pazaudēt ieņemto, ērto pozīciju atsvērs zaudētās gara pamatvērtības?

Steidzīte Freiberga

PATRIOTISMA BŪTĪBA

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Protams, godīgi!

Andrejs: Pat nezinu, ko par viņiem teikt. Tādiem varu pajautāt: kāpēc šie krievi nedzīvo Krievijā, bet Latvijā? Ja krievs atbalsta karojošo Krieviju, nosoda trešo valsti, šajā gadījumā Ukrainu, un pats dzīvo svešā valstī, tad tā ir bezkaunība. Viņiem ir jādzīvo Krievijā! Viņi nez kāpēc dzīvo šeit, siltos, komfor-

Ar pierunāšanu te nekas nesanāks! Šādus cilvēkus vēl sauc par **dzeguzes bērniem**.

DDD: Arī mēs tā viņus saucam.

Andrejs: Lūk, un tāpēc kā draugs es gribu teikt, ka latviešiem Latvijā ir jāuzvedas kā saimniekiem, nevis kā ciemiņiem. Bet ciemiņi lai uzvedas kā ciemiņi, nevis kā saimnieki.

Dzīvot Ukrainā, dzert Ukrainas ūdeni, ēst Ukrainas desu, izmantot Ukrainas gaismu, bet nemīlēt Ukrainu, ukraiņus un runāt, ka tur ir fašisti – tas pašā saknē ir nepareizi. Ja kādam kaut kas nepatīk, lai brauc prom!

tablos dzīvokļos, un bojā gaisu latviešiem.

Uzskatu, ka valsts varas orgāniem ir jāveido atbilstoša politika, lai šo jautājumu risinātu, lai nekas tāds te nebūtu. Citādi tas ir valsts drošības apdraudējums.

DDD: Viņi ir jārepatriē? Varbūt jāintegrē?

Andrejs: Jums neizdosis viņus integrēt. Es atbildēju tā – katrā ziņā, ja šeit dzīvo, tad ir jāstrādā šīs zemes un tautas labumam. Ja turpretim viņi propagandē un atbalsta citus mērķus un idejas, viņiem ir jābrauc prom – uz turieni, kur viņiem ir istā vieta, no kurienes viņu idejas tiek sludinātas. Tā teikt: “Lūk, jūsu dievs – lūk, jūsu pravietis!”

Agrāk tas bija saprotams – kara rezultāts, kāpēc Latvijā ir tik daudz krievu. Bet mūsdienu situācijā ir jāraugās pavisam citādi. Tagad tā ir slēptā intervence, slēptā sagrābšana.

DDD: Ko tad mums, latviešiem, darīt ar okupantiem?

Andrejs: Aicināt viņus uz karu, tas būtu nepareizi. Tomēr ir jāpāriet uz aktīvākām, atklātākām darbībām pret viņiem.

Jūsu situāciju salīdzināšu ar šādu piemēru. Iedomājieties, ka mājokli dzīvo latviešu ģimene – vīrs, sieva un bērni. Piepeši atbrauc kaut kāds tēvainis un saka: “Neesmu vietējais, man nav kur pārnāksnot, ielaidiet mani...” Cilvēki, apveltīti ar vispārcilvēciskām īpašībām, un kristīgām vērtībām, ielaiž savā mājoklī svešinieku, kurš pēc kāda laika šo ģimeni sāk spiest laukā. Sāk izžmīgt, pieprasīt sev tiesības, uzspiest kaut kādas sava idejas, ideālus, uzstāt, ka bērnus ir jāaudzina pavisam citādi, un rada bērniem noslieci uz savu interešu pusi...

Protams, ka tāds aizkavējies viesis pavisam vienkārši ir jāpaņem aiz ausīm un ar celi pa sēžamvietu jāizdzen laukā, nevis nez kā jāmēģina ar pierunāšanu tādu bezkaunu padarīt par savējo.

DDD: Un ko jūs teiktu Latvijā dzīvojošajiem ukraiņiem?

Andrejs: Paldies par palīdzību un atbalstu!

DDD: Tomēr nav noslēpums, ka daudzi ukraiņi Latvijā atbalsta Krieviju, nevis Ukrainu.

Andrejs: Lai viņi neaizmirst, ka viņu Dzimtene tomēr ir Ukraina, bet Padomju Savienība jau ir tikai ilūzija... Ja arī viņiem ir kaut kāda nostalgija pēc Padomju Savienības, tad jāsaprot, ka Ukraina tomēr ir viņu istā Māte, bet Krievija – Pamāte. Tas, protams, viņiem pašiem ir jānosaka, vai viņi ir jūdas bērni vai Ukrainas patrioti, un, ja viņi dzīvo Latvijā, tad arī Latvijas patrioti. Ja viņi dzīvo svešā zemē, svešā tautā, tad viņu pienākums ir darīt visu šīs zemes un tautas labā – un vēl jo vairāk, ja šī tauta atbalsta viņu senso Dzimteni!

DDD: Daudzi Latvijā baidās, ka Krievija varētu uzbrukt arī mūsu valstij. Jūsprāt, cik reāls ir šāds uzbrukums?

Andrejs: Jums nav no tā jābaidās – jūs neesat vieni! Mēs noteikti nāksim jums palīgā. Jūs esat mūsu draugi.

SLĒPTAIS IENAIIDNIEKS UKRAINAS VARAS STRUKTŪRĀS

DDD: Kā jūs raksturotu šā brīža stāvokli Ukrainā?

Andrejs: Kāds kam var būt stāvoklis, ja valstī ir karš?! Protams, situācija ir ļoti saspringta. Turklāt viena lieta, ja tu karo ar ārēju ienaidnieku – tad viss it kā ir saprotams, viņš ir precīzi saredzams, nosakāms. Bet Ukrainā ir arī iekšējais ienaidnieks – slēptais pretinieks, kurš faktiski atrodas varas struktūrās visos līmeņos. Tie it kā ir tādi paši Ukrainas pilsoņi, bet strādā ienaidnieka labā – viņu darbība ir vērsta nevis uz Ukrainas valsts un tautas, bet uz ienaidnieka labumu.

DDD: Piemēram?

Andrejs: Runājot par personām, tie ir tā saucamie politiskie līderi, kas ietilpa Reģionu partijā. Šie cilvēki viennozīmīgi ir ar prokrieviskiem uzskatiem, viņi ilgu laiku ir atradušies varas struktūrās, izmantojuši savu stāvokli, kļuvuši ļoti bagāti un tagad, protams, cenšas saglabāt savu varu. Viņu cīņas mērķis visvairāk ir saistīts ar to, lai saglabātu savus kapitālus, kurus viņi ir salaupījuši, nozaguši ukraiņu tautai ar dažnedažādiem paņēmieniem un shēmām.

Šīs personas, par kurām runāju, šodien ir bīstamākas par ārējo ienaidnieku. Frontes līnija ar ārējo ienaidnieku jau ir novilkta, bet šie, iekšpusē esošie, meklē citādus veidus, citādu variantus un iespējas, lai pat ne tik daudz palīdzētu Krievijai, cik paliktu pie varas un saglabātu savus kapitālus.

DDD: Viņi ir dažādu uzņēmumu vadītāji, īpašnieki?

Andrejs: Jā, arī. Bet, galvenais, viņi ir politiķi.

DDD: Ko viņi dara, kādos amatos atrodas?

Andrejs: Deputāti, ministri... Tie ir augstākie varas ešeloni, struktūras.

DDD: Vai viņiem šis karš ir izdevīgs?

Andrejs: Lielākoties karš nevienam nav izdevīgs. Bet viņi vēlas palikt varas struktūrās un saglabāt savus kapitālus – lūk, tas viņiem ir izdevīgi. Šis ir viņu augstākais mērķis. Bet, vai tā būs Krievija, vai vēl kāds cits risinājums, es domāju, šīm personām nešķiet svarīgi. Gluži vienkārši ir būtiski, lai būtu nepieciešamais elektorāts, kas viņus atbalsta.

DDD: Un kā šis elektorāts tiek nodrošināts?

Andrejs: Viņi spēlē uz sociālām problēmām – uz to, ka eksistē problēmas, ko tagadējā valdība it kā nerisina. Bet īstenībā tieši iepriekšējos gados šīs problēmas nerisinājās, tās gluži otrādi – tikai padziļinājās. Lūk, un kā loģiskas sekas šīm problēmām sākās Maidans. Un viņi ar to spekulē.

Protams, sociālās problēmas valstī ir milzīgas. Piemēram, sociālās izmaksas un izmaksas vispār, arī darbā iekārtošanās u.tml. Bet notiek karš! Tas taču ir jāsaprot!

DDD: Vai, jūsprāt, šie varas ešeloni, kas ir nozaguši tautu, ir faktiskie kara vaininieki?

Andrejs: Daļēji, jā. Kat-

dami pie varas, pieņemsim, pēdējos četrus gadus, maksimāli samazināja armijas finansējumu. Ja tiesībsargājošajām iestādēm finansējumu nesamazināja, tad armijas uzturēšanai valsts budžeta līdzekļi tika iedalīti arvien mazāk un mazāk. Rezultātā, sākoties kara situācijai Ukrainā, armijai līdzekļu vairs praktiski nebija.

DDD: Jūsprāt, kādēļ armija tika noplicināta? Vai tas notika tišām?

Andrejs: Domāju, jā. Mēs ar karabiedriem šo jautājumu esam pārrunājuši un secinājuši, ka šādi notikumi bija gaidāmi – bija jāņem vērā, ka ir iespējama Krievijas ienākšana Ukrainā vai tās pievienošana Krievijai. Taču tam visticamāk bija jānotiek nedaudz vēlāk. Lūk, un līdz šim momentam bija vajadzīgs īstenot attiecīgas darbības.

DDD: Kādas?

Andrejs: Sagatavot iedzīvotājus, vairāk pārvilināt viņus Krievijas pusē. Lai būtu mazākas iespējas no cilvēkiem saņemt pretestību. Tas viss tika plānots, un šī programma tika iedarbināta ilgi pirms šiem notikumiem. Jo patiesībā šodien viss risinās ļoti plānveidīgi. Gluži vienkārši šie plānotāji kaut kā nebija paredzējuši Maidana scenāriju un patriotiskā noskaņojuma uzplaukumu Ukrainā. To viņi negaidīja. Un tas kļuva par iemeslu tam, ka šis viņu plāns sāk izgāzties.

DDD: Kurš plāns?

Andrejs: Plāns, lai pievienotu Ukrainu Krievijai vai tamlīdzīgi. Starp citu, Krievijas Liberāldemokrātiskās partijas līderis Žirinovskis precīzi paziņoja šīs intereses: “Šīs teritorijas pieder Krievijai, jums tās ir jāatdod!” Tātad – Krievijai tās ir jāpārvalda un jāizmanto. Ja šādi apstiprinājumi izskan no Krievijas Valsts Domes deputāta mutes, tas, protams, tomēr nav tāpat vien...

DDD: Turklāt jau acimredzamais apliecina Krievijas intereses Ukrainā – vai ne tā?

Andrejs: Tieši tā. Tātad šī programma tiek īstenota.

KRIEVS, KURŠ AIZSTĀV UKRAINU

DDD: Jūs pieminējāt, ka šie notikumu plānotāji nebija paredzējuši tādu

Ukraina un Krievija atdalījās, un, iekams nebija tendences atkal apvienoties, to nedrīkstēja darīt mākslīgi. Viss, ko dara mākslīgi un vēl jo vairāk ar spēku, noved pie bēdīgām, katastrofālām sekām.

rā ziņā varu teikt, ka mēs nebijām šim karam gatavi viņu vainas dēļ. Viņi, bū-

tautas patriotisma jūtu uzplaukumu Ukrainā. Vai jūs varētu paskaidrot, ko

VISĀM TAUTĀM IR VIENA

nozīmē patriotisms Ukrainā? Latviešiem īstens patriotisms roku rokā sader ar nacionālismu – vēlēšanos aizstāvēt ne tikai savu zemi, bet arī savu tautu.

Andrejs: Es domāju, ka patriotisms ikvienā valstī, ikvienā tautā ir un paliek Patriotisms. Tam nevar būt kaut kādas citas nozīmes. Katrā valodā tas var skanēt atšķirīgi, bet īstenībā, jums ir pilnīga taisnība, tā ir savas dzimtenes aizsardzība, cieņa pret saviem tuvākajiem, kaut arī viņi nav radnieki. Tātad katra patriotiska cilvēka kustības ir vērstas uz to, lai nevis tu personīgi dzīvotu pārticībā un greznībā, bet lai visi būtu pārtikuši – lai valsts uzplauktu, kļūtu stipra, varena.

DDD: Es zinu, ka jūs esat krievs, nevis ukraiņis. Kādēļ jūs cīnāties Ukrainas pusē pret Krieviju?

Andrejs: Es esmu Ukrainas patriots. Tāpēc, ka esmu dzimis Ukrainā. Es dzīvoju Ukrainā. Visa mana līdzšinējā dzīve ir pagājusi Ukrainā. Esmu izaudzis ar cilvēkiem, kas dalījās ar mani. **Dzīvot Ukrainā, dzert Ukrainas ūdeni, ēst Ukrainas desu, izmantot Ukrainas gaismu, bet nemīlēt Ukrainu, ukraiņus un runāt, ka tur ir fašisti – tas pašā saknē ir nepareizi. Ja kādam kaut kas nepatīk, lai brauc prom!** Bet es uzskatu, ja šajā zemē esmu dzimis, šeit ir mana ģimene, bērni, tad esmu ukraiņis. Jā, tā ir mana Dzimtene, kuru vēlos aizsargāt! Un, ja kāds iebrūk vai apdraud manu Dzimteni, tas ir mans ienaidnieks.

DDD: Jūs, būdams krievs, šaujiet uz krieviem no Krievijas?

Andrejs: Es aizstāvu

Ukrainu un cīnos par Ukrainu!

DDD: Vai jūs jūtat naidu pret krieviem?

Andrejs: Nē, tā nevar teikt. Bet karā viss ir ļoti vienkārši – ir savējie un ir ienaidnieki.

ŠODIENAS POLITIKA IR ĻOTI NETĪRA...

Andrejs: Protams, varam paraudzīties uz vēsturisko aspektu. Jā, mēs visi dzīvojām Padomju Savienībā. Tā nebija Krievija, tā bija Padomju Savienība. Notika zināma sajaukšanās: krievi ar ukraiņiem, krievi ar baltkrieviem, baltkrievi ar ukraiņiem... Cilvēki precējās, dzima bērni. Tagad šie aspekti ir būtiski, jo karš ir starp Ukrainu un Krieviju, bet man taču tādēļ nav jāatsakās no savas ģimenes, no saviem draugiem, no savas Dzimtenes!

DDD: Bet ļoti daudzi krievi Ukrainā taču karo pret Ukrainu?

Andrejs: Pārsvārā tie, kuri ir atbraukuši no Krievijas. Patiesībā Ukrainā ir grūti pateikt, kurš ir un kurš nav krievs. Piemēram, Doņeckas reģions aktīvi tika apdzīvots, cilvēku masas tur ieplūda tikai pēc kara.

DDD: No Krievijas teritorijas?

Andrejs: Jā. Savukārt līdz karam tur apmetās cilvēki no Rietumukrainas. Padomju laikā ne viss bija slikts. Ukrainā tiešām bija tautu draudzība, šīs saites vēl ilgi atstās savu iespaidu un ietekmēs. Taču tie ir tikai vārdi šobrīd... Iedzīvotāji ir sašķelti. Karojoši.

Ši ir politiska, nevis na-

cionāla spēle. Cilvēki tiek maldināti, ka kāds kādam kaut ko ir parādā. Patiesībā neviens nav parādā. 1991. gadā tika pieņemts lēmums par sadalīšanos. Ukraina un Krievija atdalījās, un, iekams nebija tendences atkal apvienoties, to nedrīkstēja darīt mākslīgi. Viss, ko dara

Ja krievs atbalsta karojošo Krieviju, nosoda trešo valsti, šajā gadījumā Ukrainu, un pats dzīvo svešā valstī, tad tā ir bezkaunība. Viņiem ir jādzīvo Krievijā!

mākslīgi un vēl jo vairāk ar spēku, noved pie bēdīgām, katastrofālām sekām. Šodienas Ukrainas un Krievijas attiecības ir precīzs piemērs.

DDD: Varbūt arī Rietumu intereses ir iejauktas šajā karā?

Andrejs: Protams. Taču šīs intereses nedrīkstēja būt kara iemesls. Bet Putins paziņoja, ka Ukraina virzās uz tā saucamo ei-rointegrāciju – un kas nu remontēs Krievijas lidmašīnas?... Un šī sūkuma dēļ uzsākt karu?! Lai sanaidotu cilvēkus?! Tas vienkārši ir zemiski.

Būtībā notiekošais apstiprina, ka politika ir bijusi un ir ļoti netīra.

DDD: Kā jūs raksturotu šo karu? Tas ir pilsoņkarš vai karš starp Ukrainu un Krieviju, ukraiņiem un krieviem?

Andrejs: Definīcija tam jau ir dota – tas ir hibrīdkarš. Tas sākas kā pilsoņkarš, jo bija iemesta sabiedrības sašķelšanās sēkla. Protams, ikvienā sabiedrībā ir dažādi viedokļi, intereses, skatījumi, un šis

apstāklis tika mērķtiecīgi izmantots. Tika veikta provokācija. Un tad nāca it kā pilsoņkarš Ukrainas iekšienē, bet noskaidrojās trešais spēks, kas šo karu uzkurina un turpina uzturēt, lai tas būtu interesants.

DDD: Krievija? Rietumi?

Andrejs: Paklausieties, kā Krievijas medijos izskan, ka Rietumi atstāj sliktu iespaidu uz Ukrainu. Pieņemtu, ka tā ir taisnība. Taču tādā gadījumā, ja Krievija sevi pozicionē kā gaismas un labo spēku lielvalsti, lai atnāk un saka: “Brāļi, ko jūs darāt? Salīgsim mieru!” Bet patiesība ir gluži pretēja – ienāk krievu tanki ar Krievijas karogiem, iesoļo Krievijas karavīri, tiek ievestas Kadirova brigādes. Un visur tiek kliegts uz ukraiņiem: “Jūs nogalināt, jūs esat fašisti, jūs esat bandero-vieši!” Sāk vilkt ārā dažus vēstures aspektus, un tie tiek izplatīti caur ieinteresētās puses prizmu. Bet tad, lūdzu, vilksim ārā visus vēstures aspektus! Runāsim, ka 1939. gadā Polijai uzbruka ne tikai Vācija, bet arī PSRS, ka PSRS kara skolās mācījās nākamie vērmahta virsnieki, utt.

Turpmāk vēl...

Intervēja
Līga Muzikante

LATVIEŠU VALODA LATVIJĀ PABĒRNA LOMĀ

Turpinājums no 5. lpp.

Tas viss noved pie situācijas, ka piecgadīgs latviešu puika par latviešu pasauli zina vairāk nekā pieaudzis vai pat pusmūža krieviski runājošs cilvēks, arī žurnālists! Kāds no viņa sanāk žurnālists?!? Skaidrs, ka runa nav tikai par filmām, bet par visu – dziesmām, kultūru, tradīcijām... Lielākajai daļai krieviski runājošajiem par to nav nekādas pašintereses, pašiniciatīvas. Sak, lūdzu, mani ar savām latviskajām lietām neapgrūtināt.

LABIEM (NAIVIEM) NODOMIEM BRUĢĒTS CEĻŠ UZ...

Tieši tāpēc es skeptiski raugos uz nesen pausto NEPLP vēlmi radīt Latvijā jaunu TV kanālu krievu valodā. Domāju, šie lēmēj-cilvēki īsti nesaprot realitāti.

Pirmkārt, viņi nepareizi prezumē, ka krieviski runājošie ir tādi paši cilvēki kā latvieši, angļi, japāņi... viņi alkstot iegūt vispusīgu informāciju, viņi interesējas par to, kas notiek valstī, kurā viņi dzīvo. Nekā tamlīdzīga. Lielāko krievu daļu Latvijā absolūti neinteresē latviešu pasaule. Viņi arī nealkst uzzināt objektīvu informāciju par notikumiem Latvijā, Krie-

Treškārt, jāņem vērā, ka līdz ar to tiek samazināts jau tā minimālais latviešu valodas lietojums TV. Paraugieties uz tā saucamajiem latviskajiem kanāliem: LNT, TV3, LTV7. Tur ir pilns ar raidījumiem un filmām krievu valodā. Tikmēr paskatīsimies, vai daudzie Krievijas TV kanāli veic analogisku atbildes soli, proti, savos kanālos iekļauj raidījumus un filmas latviešu valodā? Vai jūs to esat jēlkad redzējuši? Es neesmu. Tas nozīmē, ka Latvijas valsts mediju politika ir vērsta pretēji valsts interesēm. Naivi, bet apzināti.

Ceturtkārt, jāņem vērā tas, kā darbojas un kādus jautājumus cilā, un kādā mērcē, šajos krieviski runājošajos raidījumos? Redzēju tādu LTV7 raidījumu, kur runāja par krieviem Latvijā un viņu problēmām. Faktiski viss pieaicinātais sastāvs, izņemot politologu F.Rajevski, to vien darīja, kā *brauca virsū* latviešiem, ka tie neuzklausot krievus, neņem vērā viņu taisnīgās intereses, utt. Skanēja faktiski viss tas pats, ko runā Krievijas un Latvijas krievu mediji par nabaga apspiestajiem krieviem Latvijā. Nebija nevienas kritiskas domas par pašiem krieviem, par viņu uzvedību, attieksmi un pienākumiem pret latviešiem un valsti, kurā

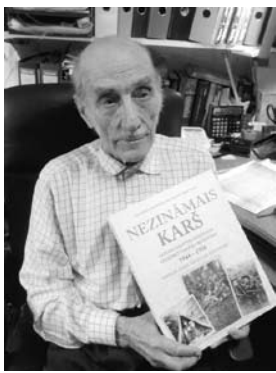
Ja jau šie cilvēki nesaprot vai nelieto latviešu valodu, kur tad viņi iegūst informāciju par notikumiem Latvijā un aktuālajām problēmām? Pareizā atbilde: nekur vai arī no Krievijas medijiem, pārsvārā TV.

viņā un Pasaulē. Viņus pilnīgi apmierina tas, ko viņi redz savos Krievijas TV kanālos. It īpaši tas, kādā mērcē politiskie, sabiedriskie notikumi tiek tur pasniegti. Neko citu viņi pat nepieņemtu.

Lielākā daļa krievu un pārkrievoto Latvijā skatās un klausās tos medijus, kuriem uzticas. Objektīva informācija – praksē tas gandrīz automātiski nozīmē kritisku viedokli par Krieviju un krieviem (pašas Krievijas dēļ) – viņiem nav patīkama. Ja nav patīkama, tad kāpēc to baudīt? It īpaši, ja ir cita, pretēja izvēle.

Otrkārt, jāņem vērā, ka, piedāvājot TV kanālu krievu valodā, tādējādi valstiski tiek pateikts, ka nevienam krieviski runājošajam latviešu valoda nav jālieto. Viss tiks pārtulkots. Tas ir ārkārtīgi slikts un nepareizs signāls: krievu valoda ir valsts valoda Latvijā – kā redzam, faktiski to atzīst valsts (sabiedriskie) mediji un to uzraudzības iestāde.

Turpmāk vēl...

Naktī uz 31. janvāri šīs zemes dzīves uzdevumus pabeidza mūsu draugs, LNF atbalstītājs, bijušais nacionālais partizāns Alfrēds Suipe. Viņš ir Sērmūkšu Nacionālo partizānu piemiņas vietas idejas autors, un, pateicoties viņa enerģijai un neatlaidībai, arī Stūra mājas pagrabi ir kļuvuši pieejami tautas acīm. Skumjās esot kopā ar Alfrēda Suipe tuviniekiem, LNF un

laikraksta "DDD" veidotāji novēl gaišu Augšupceļu mūsu tautas cīnītājam!

Pirms dažiem mēnešiem Alfrēds Suipe rakstīja: "Cik ilgi vēl ļausim okupantiem un kolonistiem piesmēt mūsu tautu un valsti? Mums ir jārod sevi spēks, lai radītu krievvalodīgajos degsmi atgriezties savā senču Dzimtenē – Krievijā!"

Atvadīšanās no Alfrēda Suipe notiks

7. februārī plkst. 12.00

Rīgas Krematorijas Lielajā zālē.

VAI VARAM?

Vai varam piedot seno grēku,
Ko pastrādāja ienaidnieks?
Vai varam būt jaunu ēku,
Kur pastāvētu senais prieks?

Vai nedzirdēt var celto naidu,
Kas izskan ielās, avīzēs?
Lai atceramies seno vaidu
No vergu dzītās pieredzes.

Vai varam aizmirst seno postu,
Ko viesa svešā vara?
Vai, savēlnot vēl ciešāk jostu,
Vai okupantus trieks bez kara?

Vai nicināt var cīnītājus,
Kas ziedoja reiz dzīvību?
Vai apmelot var līdzgājējus,
Kas cīnījās par brīvību?

Jānis Rolavs

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam "DDD"**

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktora vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: SIA "Latgales druka",
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

“VĒLU CILVĒKIEM DROSMI UN SPĒKU!”

Saruna ar Kandavas novada domes deputāti Ingu Priedi

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

NENORMĀLAIS NAV NORMĀLS

DDD: *Kā mēs varētu pretoties šai sērgai – homoseksuālisma reklamēšanai?*

Inga Priede: Man liekas, ka būtu jāriko referendums par praida un homoseksuālisma propagandas aizliegšanu. Ceru, ka tuvākajā laikā Saeimā netiks skatīts likums par viendzimuma partnerattiecībām.

DDD: *Kā jums liekas, vai varam cerēt, ka Saeima pieņemtu likumu, kas aizliegtu homoseksuālisma propagandu?*

būtu vajadzīgs? Frakcijā to, protams, noraidīja.

“VIENOTĪBAS” LĪDERU LIEKULĪBA

DDD: *Man, kā cilvēkam no ārpusē skatoties, liekas, ka “Vienotība” atbalsta pederastus. Ja jūs tagad sakāt, ka tā nav vairākuma pārliecība, tad kāpēc uz āru to neredz? Ja es būtu “Vienotības” biedre, mani aizvainotu doma, ka mani kāds uzskata par pederastu aizstāvi.*

Inga Priede: Partijas vadībai droši vien ir kaut kāds rāmis, kas neļauj brīvi izteikties. Man arī tika aizrādīts: “Tu esi amatpersona, tu nedrīksti tā runāt!”

Tas bija protests pret iespējamo homoseksuāļu attiecību legalizāciju. Domāju, ka vairums “Vienotības” biedru un reģionālo nodaļu ir pret – gluži tāpat kā es.

I.P.: Nezinu gan. Domāju, ja mēs esam Eiropas Savienībā, tad diez vai.

DDD: *Viņķele, kas pārstāv “Vienotību”, būdama labklājības ministre, aktīvi aizstāvēja homoseksuālistus un viņu tiesības izplatīt savu propagandu. Nesen Viņķele bija iecērusi kļūt par Izglītības ministrijas parlamentāro sekretāri. Vai varam būt droši, ka skolās nesāks mācīt, ka homoseksuālisms ir kaut kas normāls?*

I.P.: Ieraksts “Twitterī”, kas sacēla lielu aģitāciju, arī tieši tāpēc tapa, jo biju sašutusi par ziņu, ka Viņķele gatavojas kļūt par parlamentāro sekretāri Izglītības ministrijā, lai gan par to netika runāts ne valdē, ne partijas domē. Partijas vadībai, es domāju, Viņķeles iecere bija pārsteigums. Ina Druvieta uzreiz pateica, ka tas būtu pret viņas pārliecību un iestrādājam IZM. Ilzes Viņķeles uzskati visiem ir zināmi, jo viņa taču atbalstīja grāmatas “Kad Kārlis bija Karlīne” izdošanu, kas jau bērniem prātus. Es neredzu, kā bērniem var izskaidrot to, ka homoseksuālisms ir normāls, dabiska parādība.

DDD: *Protams, nevar! Mēs ir mēs – nevar mācīt, ka to var, piemēram, ēst konfektes vietā.*

I.P.: Ja homoseksuālisms ir slimība vai kaut kāda ģenētiska iedzimtība, tad to arī tā var paskaidrot. Bet kāpēc tas būtu slavējams? Kad šī pati Viņķeles kundze frakcijā virzīja likumu par viendzimuma partnerattiecībām, vairums no “Vienotības” teica, ka arī viņiem tas bijis pārsteigums – kāpēc tagad tas tā

Tad izveidojas situācija, ka, lai gan tu domā vienu, tev jāsaņem pavisam kas cits.”

DDD: *Tad jau ir vēl trāķi nekā padomju laiki!*

I.P.: Kaut kādas paralēles jau savilkta var. Katrā iekārtā ir savi plusi un savas galējības!

DDD: *Es domāju tieši tāpat kā jūs. Manuprāt, Eiropas Savienība nodara lielāku kaitējumu mūsu tautai, jo daudzi neapzinās gan ekonomiskos, gan morālos draudus. Padomju laikā cilvēki skaidri zināja, ka Latvija ir okupēta, bet šobrīd visi dzīvo ilūzijās par to, ka atgūto brīvību...*

I.P.: Jā, cilvēkiem liekas, ka ES tik daudz ir mums devusi, palīdzējusi, atbalstījusi ar visiem Eiropas struktūrfondu projektiem, bet nevienam neiedomājās, cik daudz mums ir jādod atpakaļ.

DDD: *Atgriežoties vēl pie “Vienotības”, kāds ir noskaņojums partijas iekšienē? Vai tiešām visi atbalsta uz āru demonstrēto liberastiju?*

I.P.: Daudzi nav apmierināti ar to. Kad sāka runāt par partnerattiecību likumu, visi sāka protestēt. Ne jau es tā pēkšņi piesēdos pie datora un bez kāda iemesla uzrakstīju to, par ko tagad man brūk virsū. Nē! Tas bija protests pret iespējamo homoseksuāļu attiecību legalizāciju. Domāju, ka vairums “Vienotības” biedru un reģionālo nodaļu ir pret – gluži tāpat kā es.

DDD: *Tā ir “Vienotības” iekšējā lieta, bet no ārpusē tas izskatās nelabi. Domāju, ja Rinkēvičs būtu pirms vēlēšanām pateicis, ka ir pederasts, rezultāti būtu pavisam citi. Paldies Die-*

vam, ka latviešu sabiedrība joprojām to saprot!

I.P.: Jā! Bet, skatoties uz jauniešiem, esmu apbēdināta, ka tik daudzi “Vienotības” jaunieši man pārmetta par maniem uzskatiem. Tas nozīmē, ka arī viņi aizstāv homoseksuālistu kā normālu dzīvesveidu, un man patiešām kļuva baisi. Pareizas ir jūsu rūpes, jo – kā lai pasargā jaunatni, bērnus no homoseksuālisma propagandas?

DDD: *Skolās tagad vairs nedrīkst stāstīt patiesību un ģimenēs arī ļoti reti par to runā...*

I.P.: Bērni jau nerespektē tik ļoti vecāku viedokli, vairāk varbūt skolotāju, sociālo pedagogu vai psihologa viedokli. Un tagad, ja tādiem, tiņu vecumā, pateiks, ka tas ir slikti, viņi atbildēs – mulķības, tas ir kaut kas labs.

un cieņas aizskaršana – kā var mani saukt par fašisti?! Nevienā vārdā neesmu piesaukusi ne nacismu, ne fašismu!

DDD: *Cilvēkiem ir vajadzīgs veselais saprāts, drosme, lai stātos pretim homoseksuāļu nežēlīgajai politikai.*

I.P.: Jā, tik tiešām drosme – cilvēki ir iebaidīti. Man arī no partijas vadības zvanija, teica: “Padomā, ko tu runā, tevi var atlaist no darba!” Protams, cilvēku lielākajai daļai darbs ir svarīgs, un, ja tevi kaut kādu pederastu dēļ atlaiž no darba, tas patiešām būtu mulķīgi – vai tas tad ir tā vērts?!

DDD: *Bet, ja tāda ir situācija, un mēs klusēsim, tad pienāks brīdis, kad patiešām atļaidīs...*

I.P.: Jā, homoseksuāļi jau, vairāk vai mazāk,

Ja homoseksuālisms ir slimība vai kaut kāda ģenētiska iedzimtība, tad to arī tā var paskaidrot. Bet kāpēc tas būtu slavējams?

DDD: *Varbūt situācija mainītos, ja lietas beidzot sauktu īstajos vārdos, lai nevienam nepaliktu ilūzijas par to, ko patiesībā dara pederasti?*

I.P.: Tāpat visas HIV problēmas, transmisīvās slimības – tās jau arī nāk no viņu pašu dzīvesveida. Palasīju “Mozaikas” mājas lapu – viņi paši uzskata, ka viņi ir HIV riska grupa. Ja viņi mani ir iesūdzējuši par kaut kādiem tur “kara noziegumiem un nacismu”, tad varbūt pēc tā visa tikpat labi varu viņus sūdzēt tiesā par cieņas un goda aizskaršanu. Ar kādām tiesībām mani tagad drīkst diskreditēt, pieprasīt, lai tieku atlaista no darba? Vai tas ir normāli, ja zvana manai priekšniecībai un jautā, vai tā fašiste pie jums vēl strādā? Tā taču arī ir goda

Rīgā ir gandrīz visās iestādēs un daudzos medijos. Bet reģionos – droši vien uz pāris roku pirkstiem saskaitāmi, Kurzemē, domāju, pavisam maz. Ja arī Domē tur kāds tāds būtu, domāju, mēs to nezinātu un nenojaustu. Viņš, ja rastos tāda iespēja, pat neriskētu nevienam, kam nepatīk homoseksuāļu propaganda, atlaist no darba, lai nenodotu sevi, ka viņš ir tāds.

Lai vai kā – es vēlu cilvēkiem drosmi un spēku, jo dzīvojam grūtā laikā, ceru uz cilvēces veselo saprātu, būt vienotiem, aizstāvēt tradicionālās, dabiskās ģimenes vērtības, un tautībai tik tiešām nav nozīmes!

DDD: *Paldies par sarunu!*

Intervēja
Liene Apine